

MARY ROBINETTE KOWAL

NEÚPROSNÝ MĚSÍC

SÉRIE PRVNÍ ASTRONAUTKA

THE RELENTLESS MOON

Copyright © 2020 by Mary Robinette Kowal

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2023

Cover © Gregory Manchess, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3661-4 (pdf)

MARY ROBINETTE KOWAL

NEÚPROSNÝ MĚSÍC

přeložil Petr Kovács

FoBos

Pro Alyshondru a Amaru

Vidím obzor. Světle modrý, krásný pás.
To je Země. Jak je krásná! Vše jde dobře.

– Valentina Těreškovová,
první astronautka

ČÁST PRVNÍ

JEDNA

V POLOVINĚ CESTY

Autor: JOHN SCHWARTZ
Exkluzivně pro The National Times

KANSAS CITY, KS, 28. března 1963 – Pokud vše půjde tak, jak má – a ve vesmíru to není jisté –, pak někdy během dneška třináct odvážných cestovatelů překročí Rubikon, který ještě žádný člověk nepřekročil: polovinu cesty mezi naší planetou a Marsem.

Je to mise plná triumfů i hrůzy, odvrácených i tragicky prožitých katastrof, při níž se třináct astronautů a astronetek řítí vesmírnou prázdnotou.

Mise je zkouškou nejen technologie, ale také vynalézavosti, důvtipu a lidského ducha.

„Stejně jako Julius Caesar se musíme připravit na nejhorší,“ řekl Norman Clemons, ředitel Mezinárodní kosmické aliance (IAC), „k tomu jsme byli vycvičeni. Snažíme se však také o to nejlepší a tento skvělý tým trénoval téměř na všechny eventuality.“ Astronauti a astronetky, skupina složená z lidí tolika národností, že ji „lady Astronautka“ Elma Yorková nazvala „světovou výstavou ve vesmíru“, se na tento a na každý další okamžik, k němuž v následujících měsících dojde, připravovali celé roky.

Po překonání milníku zbývá kosmonautům k dosažení rudé planety pouhých 27 milionů kilometrů.

Kolika místům říkáte domov? Pro mě by to mohl být dům mých rodičů v Detroitu. Nebo guvernérská rezidence, v níž

žiji se svým manželem Kennethem. Nebo také moje palanda v měsíční kolonii. Naučila jsem se však lidi neptat, odkud pocházejí, protože po meteoritu je příliš mnoho takových, kteří už žádný skutečný domov nemají.

Místo toho používám neškodnější „kde žijete?“ a často jsem to opakovala i při dnešním dobročinném večeru. Z pódia zpívala Ella Fitzgeraldová a já se šťastně usmívala na tu spoustu mocných mužů, které chtěl můj muž okouzlit natolik, aby ho nadále podporovali ve funkci i v tom, o co se snaží.

Na krku se mi třpytily diamanty a nápadně kontrastovaly s křídélky astronauta připnutými k měňavě zelenému taftu mých večerních šatů. Být třpytivou výstavní manželkou bylo snazší před padesátkou, ale jinak jsem byla v lepší kondici, než když mi bylo třicet.

To sice říkám, ale zároveň jsem cítila, jak mi v nohách při každém kroku na vysokých podpatcích protestuje artritida. Což jsem ovšem úspěšně maskovala, společně s hlasitou úlevou, když Kenneth již pokolikáté zastavil naše korzování sálem. „Na pana Vanna si jistě pamatuješ, že?“

Nepamatovala jsem se. Pan Vann byl pouze další ochablé působící běloch středního věku s nablýskanou manželkou v závěsu. „Je od vás milé, že jste přišli!“ Ještě stále jsem dokázala dát svému hlasu ten přeslazený šarm, který jsem se naučila na soukromé internátní dívčí škole ve Švýcarsku.

Díkybohu, že nám vštípili, jak zakrývat nudu zářivým úsměvem.

„Těší mě, že vás poznávám, paní Warginová.“ Muž měl středozápadní přízvuk. Potřebovala bych slyšet ještě aspoň jednu větu, abych ho určila přesně, ale z jeho samohlásek jsem usoudila, že jsem na správné cestě. „Moji manželku Bethany, myslím, ještě neznáte.“

Oklahoma. Jediné místo, kde se takto mísily středozápadní a jižanské protahované nosovky. To znamenalo, že kvůli

meteoritu neztratili tak velkou část rodiny a že se jím za těch jedenáct let od doby, kdy dopadl, přestali víceméně trápit. Na oba jsem se usmála. „Těší mě. Někdy za mnou musíte přijet na Měsíc.“

„Ne, ne... Chci mít Bethany tady na Zemi, je to bezpečnější.“ Pan Vann poplácal svoji ženu po paži způsobem, za který by Kenneth spal týden na pohovce. „Docela mě překvapuje, že vy tam svoji paničku klidně pouštíte, guvernére.“

Kenneth se zasmál, ale ruku mi přitlačil dole na záda, aby mi dal najevo, že tohle dokáže vyřešit sám. Opřela jsem se o něj na znamení, že nabídku přijímám. Byl to náš tichý způsob komunikace, který jsme si vypracovali za roky strávené ve státní službě.

Usmál se na muže. „Myslím, že se mýlíte. Kolonie na Měsíci je v mnoha ohledech úplně stejná jako kdejaké maloměsto tady na Zemi. Dokonce tam máme i uměleckou galerii.“ Tu jsem tam ovšem založila já, ale to na skutečnosti nic neměnilo. Existovala a my jsme tam měli i umění.

„Vy pracujete s Elmou Yorkovou, je to tak?“ Jeho žena se na mě upřeně podívala a mně došlo, že to, co jsem původně považovala za prázdnotu ducha, byla ve skutečnosti nuda stejně výsostná jako ta moje.

„Ano, jistě. Už dávno předtím, než se stala slavnou lady Astronautkou!“ Během výcviku jsme s Elmou chodily do stejné třídy. Byly jsme vůbec první ženy, které do vesmírného programu vybrali, ale lady Astronautka bude už navždy pouze ona.

Tvář paní Vannové se rozzářila. „Jak jste se vy dvě seznámily?“

„Poprvé jsme se potkaly za druhé světové války. Byly jsme obě ve WASP.“ To je pravda, ale pravda je i to, že si naše první setkání nepamatuju. Sloužily jsme v armádě jako servisní pilotky, ale Elma nebyla v té době ještě nijak známá. A pilotek

už bylo tehdy hodně. Moje první konkrétní vzpomínka na ni se váže k taneční zábavě na letecké základně v Palm Springs. Držela tam tenkrát vlasy nějaké mladé pilotce, která to přehnalas s pitím a zdálo se, že si vyzvrací vnitřnosti.

Jenže nikdo z nás nechce zrovna tohle uvádět jako první vzpomínku na lady Astronautku.

Paní Vannová si povzdechla. „Kdybych na to měla kvalifikaci, hned bych se k vám přidala.“

Kdyby byla jako já, její odbornost by spočívala především v plánování menu, pořádání charitativních akcí a chůzi s knihami na hlavě. Nebyť toho, že jsem létala za války a můj manžel byl senátorem, nikdy bych se mezi astronauty nedostala.

Ella Fitzgeraldová dozpívala. Chtělo se mi zakřičet na všechny kolem, kteří nepochopili, jakým darem její hlas je, aby to aspoň předstírali a zkusili zatleskat.

V přestávce před další písní se někde vzadu za sálem ozval výkřik a přilákal moji pozornost k oknům, která se táhla podél celé jedné stěny hotelu. Za průsvitnými závěsy se rozlévala oranžová záře, jakou kolem sebe šíří startující raketa.

Okamžitě jsem se narovнала a opřela se o Kennetha, jako bych mu jen dávala najevo svoji náklonnost. „Nehoří tam venku něco?“

„Hmm?“ Sledoval směr mého pohledu. Tlak jeho prstů dole na mých zádech zesílil. „Nicole...“

„Co...“

Okno explodovalo ve spršce skla a plamenů. Popadla jsem Kennetha, otočila jsem ho a strhla nás oba do podřepu, jak jsme se to učili při výcviku. Něco vybuchne? Rychle k zemi, snažte se najít úkryt, chraňte si zranitelné části těla, jako je hlava a hrudník.

Jenže já na sobě měla šaty bez ramínek.

Všude za námi byly slyšet výkřiky. Závoj nudy, který mě celý večer zahaloval, se v jediném okamžiku rozplynul. Obrovská

místnost, plná obtlouklých bělochů středního věku a jejich okouzlujících manželek, číšníků s mahagonově černou kůží a bílými rukavičkami, se mi náhle zjevila stejně ostře, jako bych seděla v sedačce T-38. Nejlepší cesta, jak dostat Kennetha do bezpečí, vedla kolem rozestavených banketních stolů dveřmi do kuchyně.

„Kennethe.“ Popadla jsem ho za rukáv smokingu. „Musíme...“

Obklopil nás houf mužů z ochranky v černých oblecích, s hranatými čelistmi a nakrátko ostříhanými vlasy. „Tudy.“ Jeden z nich mě uchopil za paži. Další chytil Kennetha. Na zlomek vteřiny mě opanoval vztek, že se mnou tak manipulují, ale na ten tady teď nebylo místo. Ti muži dělali svou práci. Chránili guvernéra a spolu s ním samozřejmě i jeho ženu.

Odvlekli mě do bezpečí, jako bych byla jenom nějaká ozdobná cetka, přívěsek svého muže. Jenže tady na Zemi jsem přesně tohle byla.

Kennethovy vlasy se na zadním sedadle naší vládní limuzíny zlato-stříbřitě leskly v záři sodíkových výbojek pouličního osvětlení. Seděla jsem k němu bokem, natočená tak, abych mu mohla položit nohy v punčochách na klín. Masíroval mi pravé chodidlo a bolavá bříška prstů, díval se z okna a hledal nějaké výtržníky, jako by s nimi snad mohl něco dělat. Ale to je celý on. Jakmile vidí problém, okamžitě ho chce řešit.

„Zlato.“ Odtáhla jsem nohy a položila mu ruku na stehno. „Omlouvám se, ale musím konstatovat, že když se takhle soustředíš, jsi naprosto neodolatelně sexy. Jsem si ale jistá, že OSN má tohle dobře pokryté.“

„Je to můj stát.“

„Technicky ano...“ Z Missouri i Kansasu byly vyčleněny obě části Kansas City a celá oblast pak nahradila Washington, D. C.,

jako nové hlavní město. Jako byste mohli Washington něčím nahradit.

„Ani to nezkoušej.“ Přesto se na mě usmál a lehce mi přizvedl ruku, aby mi políbil prsty.

Opřela jsem se o něj, i když na nějaké tulení bylo fakt horko. „Ty za nedostatek jídla nemůžeš.“

„Jenže všechny ty uprchlíky z jiných států jsem přijal já a...“

Řidič dupl na brzdy. Za hlasitého šustění taftu mě to hodi-
lo dopředu a já jsem napjala svaly na nohou, abych se zapřela. Odbočili jsme do vedlejší ulice. Kenneth mi mačkal ruku tak silně, až jsem se bála, že mi ji zlomí.

Podívala jsem se ven a pochopila, proč řidič zahrnul. Před výškovou budovou, kde jsme měli v tomto novém hlavním městě byt, který jsme při svých pobytech zde využívali, stáli protestující a hořelo tam několik odpadkových košů. Řidič se podíval do zpětného zrcátka. „Omlouvám se, pane.“

„To je v pořádku, synu.“ Kenneth se ohlédl přes rameno. Ohně se pomalu ztrácely v dáli. „Možná bychom se měli vrátit do Topeky. Určitě dokážeš najít tu nejlepší cestu.“

Kousala jsem se do rtu a zírala z okna, zatímco řidič nás vezl staršími čtvrtěmi, kde byly ulice lemované vzrostlými stromy. „Taky bychom mohli dojet na základnu v Cedar Parku.“ Pořád jsem tam v hangáru měla svoji cessnu. Otočila jsem se ke Kennethovi a políbila ho na tvář, i když jsem si dávala pozor, abych mu neušpinila límeček rtěnkou. „Dopravím tě domů.“

„Nebo můžeme do hotelu.“

„A nechat novináře, ať tě tam nahánějí? Nesmysl. Kromě toho musím být ráno v IAC, vedu tam školení na POGO. Takže nebudu muset ráno vlakem.“

„Což bys nemusela, kdyby...“

„Reportéři. Výtržníci.“ Naklonila jsem se dopředu k řidiči. „Myslíte, že by měl guvernér jezdit dnes v noci vlakem?“

„Ehm. Ne, paní.“

Kenneth měl tu drzost zakroutit nevěřičně hlavou. „A teď se ho zeptej, jestli si myslí, že bys měla nastartovat cessnu a letět s námi do Topeky.“

„Netlač na něj.“ Kenneth měl samozřejmě pravdu. Kdybychom se prostě ubytovali v hotelu, ušetřila bych si cestu, ale představa, jak se na mého muže vrhají všichni ti lidé, mi přišla nesnesitelná. Navíc jsem vždycky s radostí vítala každou příležitost si trochu zalítat. „Myslím, že v Topece budeme v cuku letu, takže už mlč a přestaň se hádat se svou nadřízenou.“

„Vidiš, kvůli tomuhle si ve všech debatách vedu tak dobře. Jsem jediný, kdo má tebe, která mě na ně připravuješ. Co kdybysme ale zkusili tohle?“ Kenneth se naklonil k řidiči a nadiktoval mu adresu našich přátel Lindholmových.

Řidič okamžitě zbystřil. „Ale to je v černé části města, pane.“

„Synu, prokážu ti laskavost a budu předstírat, že jsi to neřekl a že ses mě nesnažil varovat před našimi černými spoluobčany.“ Kennethův úsměv nyní vyjadřoval veškeré zklamání dědečka, kterým nikdy nebude, nad nezdárným vnukem. „Dr. Martin Luther King je můj osobní přítel.“

Hodila jsem po něm pohledem, protože to sice byla pravda, ale na uvedené adrese doktor King rozhodně nepřebýval. „Teď si ten chudák bude myslet, že jedeme přímo k Martinu Lutherovi.“

„Pravda, Eugene Lindholm se mu vůbec nepodobá. Jenže bydlí s Myrtle dost daleko od centra, takže se nebojím, že by se nepokoje dostaly až tam.“ Políbil mě na tvář. „A měla jsi pravdu v tom, že ubytováním v hotelu bychom na sebe jen přilákali pozornost novinářů.“

„Kennethe...“

„Dnes byla zraněna spousta lidí. Je lepší, když zůstanu tady.“ Se smutným úsměvem mi stiskl ruku. „Kromě toho mám zítra poker v Klubu manželů astronautek. Stejně bych se sem musel vrátit.“

„Zítří večer.“

„A ty musíš být zítra ráno v IAC. Klidně můžu pokračovat ve výčtu důvodů, proč tady zůstat. Koordinování součinnosti mezi státními a městskými bezpečnostními složkami. Návštěva obětí nepokojů. Uklidňování našich hostů. Vysvětlování v OSN. Což mi připomíná, že nejspíš budu muset uspořádat tiskovku. Pokud se odehraje tady, v hlavním městě, pak se můžu podělit o místo na výsluní s prezidentem a to mi může jenom pomoci, až budu sám kandidovat.“

„Dobře. Tak si tu tedy zůstaň.“ Stiskla jsem rty a udělala si na sedadle pohodlí. Kenneth svůj úmysl zatím neoznámil, ale jeho dalším cílem bylo stát se prezidentem a už nyní si připravoval půdu pro volby v roce 1964. Dokonce i po meteoritu pojímali politici volební období jako nekončící bitvu a Kenneth měl pravdu, že musí uspořádat tiskovou konferenci. A pravdu měl i v tom, že je nutné, aby byl nyní po boku prezidenta vidět co nejčastěji. To mu mohlo jenom prospět. „Dej mi vědět, jakmile stanovíš přesný čas té tiskovky, a já se pokusím prohodit si výcvik tak, abych tady mohla být s tebou.“

Kenneth se zapřel do opěradla a ukolébal mě falešným pocitem bezpečí. Člověk by si myslel, že když jsme manželé, nechám se tak snadno obalamutit. Řidič byl již téměř u Lindholmových, a teprve nyní se Kenneth znovu ozval.

Začal tím, že si odkašlal, a to nikdy nebylo dobré znamení. „Nicole...”

„Svoji argumentaci už sis obhájil. Vyhrál jsi.“

„Tohle je ale něco jiného.“ Kenneth nikdy nepůsobil nejistě, dokonce i když byl úplně v koncích; jeho výraz, sevření čelistí a pevný pohled temných očí vždy vyzařovaly skálopevnou jistotu. Jeho skutečnou náladu poznáte podle odmlk, které dělá mezi slovy. Odmlky v sobě nesou váhu, kterou lidé považují za závažnost. Já ale vím, že tím pouze získává čas, aby prozkoumal nejistý terén. Opatrně našlapuje každým slovem.

„Myslím, že... by bylo... lepší, kdybys na tu tiskovou konferenci nechodila.“

„Se mnou si nelam hlavu. Clemons dobře ví, jak je tvoje podpora pro náš program důležitá.“

„To je... právě... ono.“ Polkl a mezi námi se rozhostilo mlčení. „Bůh je mi svědkem, že... jsem na tvou práci v IAC... hrdý...“

„To ,ale, který se chystáš říct, bych slyšela i na Měsíci.“

Zasmál se, políbil mě na tvář a pak si povzdechl. „Promiň. Jsem v tomto ohledu pod tlakem. Několik lidí se mě dnes ptalo, jestli... moje podpora vesmírnému programu není náhodou... protežování vlastní ženy.“

„Pro Kristovy rány. Cílem je přece dostat každého pryč z planety. Tomu říkají protežování?“

„Jenže my odsud nebudeme schopní dostat všechny. Takže... vidíš.“ Věnoval mi jeden z těch zatraceně laskavých úsměvů. „Možná bych měl být ve své podpoře... trochu opatrnější. Snažíme se prosadit zákon o daňové reformě a... Však víš.“

Vím, co je moje práce. Létám v letadlech a raketách a usmívám se do kamer. „Rozhodně ti nechci přidělovat problémy.“

„Nicole...“

„To je v pořádku.“ Auto zastavilo vedle dobře udržovaného domku, který obývala Myrtle s Eugenem a jejich nejstarším synem, když zrovna nebyli na Měsíci. Počkala jsem, až mi řidič otevře dveře.

V dálí kvílely sirény, ale bylo je sotva slyšet. Ztěžka jsem se nasoukala zpátky do bot a nohy mě rozbolely ještě mnohem víc než předtím. Tak to dopadá, když si sundáte věci, které vám úplně nepasují. Navléct si je zpátky je potom mnohem horší.

DVĚ

HLAVNÍ MĚSTO KANSAS CITY ZACHVÁTILY NEPOKOJE. HLÁŠENÍ DVA MRTVÍ

*Organizace Earth First se přihlásila k noci hrůzy
v Kansas City poté, co civilisté napadli strážce OSN*

KANSAS CITY, KS, 29. března 1963 – V hlavním městě Spojených států Kansas City vypukly těžké boje mezi jednotkami OSN a civilisty. Podle nepotvrzených zpráv byly v bojích, které začaly v noci na čtvrtek, zabity dvě osoby a asi 80 lidí bylo zraněno.

Na bílém linoleu v kuchyni u Lindholmových se lesklo ranní světlo. Myrtle zvedla jasně modrý talíř s posledním kouskem toastu. Její černé vlasy těsně rámovaly jen o něco světlejší obličej. Když jsme se seznámily, měla vlasy roztomile natupírované, ale tohoto stylu se na Měsíci vzdala. Jak se ukázalo, černé ženy musí k narovnání svých vlasů používat louh a teplo a to není v šestinové gravitaci zrovna bezpečné. Z podobně praktických důvodů jsem i já přešla na sestřih à la pixie. Ne všechny astronautky se nechaly ostříhat, ale než pro nás inženýři navrhli „měsíční sprchu“, krátký sestřih nám rozhodně usnadňoval život.

Natáhla ke mně ruku s toastem. „Chceš ho do..“

Do místnosti zvenku proniklo temné dunění raketových motorů a postupně přešlo v řev, přestože startovací rampa byla patnáct kilometrů od nás. Cítila jsem, jak do mě narážejí zvukové vlny.

„Sirius IV?“ zeptal se Eugene s pohledem upřeným z okna.

Byla to těžká nosná raketa, což znamenalo, že nejspíše nesla lidi a zásoby, ačkoli mi nebylo známo, jestli míří k vesmírné stanici, nebo bude pokračovat na Měsíc. Bývaly doby, kdy jsem byla u každého startu. To bylo ještě předtím, než IAC přidala další kosmodromy v Brazílii a v Evropě. Nyní už toho bylo tolik, že jsem ztratila přehled o tom, co startuje, nemluvě o tom, kdo je na palubě. Na úsvitu kosmických letů nás byla jen hrstka, nyní ve vesmíru žily a pracovaly stovky lidí.

Kenneth si u snídaně pročetl noviny a raketu ani nevnímal. Nebylo těžké poznat, kdo z nás není astronaut. Kenneth nechtěl být nezdvorný (i když podle přísných pravidel etikety byl), ale všichni jsme chápali, že musí co nejrychleji vyrazit na cestu.

Myrtle mi znovu nabízela poslední toast a zvýšila hlas, aby přehlušila burácení startující rakety. „Ať ho nemusím vyhazovat.“

Eugene se po něm natáhl. „S radostí ti pomůžu.“

Plácla ho přes ruku. „Mluvila jsem snad s tebou?“

„Vidiš, pak si nestěžuj, že ti doma s ničím nepomáhám.“

Eugene s tragicky truchlivým povzdechem odložil talíř.

Myrtle protočila oči a přistrčila toast blíž ke mně. „Nicole?“

„Ne, díky. Už jsem plná.“ Zvedla jsem proužek slaniny a zamávala jím jako kouzelnou hůlkou. „A ještě mi zbývají vajíčka.“

Kenneth vzhlédl od novin. Cítila jsem, jak se dívá, jako by se chtěl ujistit, že doopravdy jím. Kousla jsem do slaniny a ústa mi zaplnila tučná a slaná chuť. Náhle udeřil hřbetem dlaně do novin. „Včera v noci zemřeli dva lidé.“

Eugene sebou trhl. „To je mi líto.“

Smrt jsem nepřála nikomu, ale nejvíc mě děsilo, že by to mohl být někdo z našich hostů. „Někdo z Earth First, nebo...?“

„Jeden kolemjdoucí, kterého ušlapali, a majitel bránící svůj obchod před vyrábáním.“

„To je ale strašné.“ Povzdechla jsem si a položila slaninu zpátky na talíř. „Tvrdí, že protestují proti tvé politice, a pak si vybijí zlost na nevinném obchodníkovi. Je to jen záminka pro násilí.“

„Earth First jakoukoli spojitost s rabováním popře.“ Kenneth zvedl vidličku. „Eugene, jestli se chceš ucházet o místo starosty na Měsíci, budeš muset být schopný zaujmout stanovisko i k takovýmhle věcem. Jak bys tu včerejší noc řešil?“

Eugene položil svůj toast a otřel si ruce do ubrousku. Když se soustředil, pořád z něj byl cítit ten starý pilot stíhačky, jímž kdysi býval. Vlasy měl stále ostříhané na ježka, takže bylo vidět, jak mu pod hustými vlasy prosvítá tmavá kůže. Svrástil obočí, a tudíž působil spíš starostlivě než ustaraně, což mu jako politikovi přihrávalo body.

„Nejspíš bych řekl něco v tom stylu, že truchlíme nad ztrátou lidských životů a nasloucháme volání o pomoc, které k nám přichází z mateřské planety.“

Naklonila jsem hlavu. „To zní, jako bys s těmi výtržníky soucítit.“

„Protože s nimi soucítím. Samozřejmě ne s jejich metodami, ale jejich obavy plně chápu.“ Ukázal na vidličku, která se vlivem tlakové vlny startujícího Síría klepala na talíři. „Hodně lidí tohle vnímá jako připomínku, že odsud neodletí všichni.“

„Dobrý postřeh.“ Kenneth si nabodl poslední kousek vejce. „Opravdu si tě nemůžu vytáhnout z vesmírného programu, abys pracoval pro mě?“

Myrtle zavrtěla hlavou a odstrčila židli od stolu. „Bez šance. Navíc si ještě pořád nejsem jistá, jestli jsi tady z mého pohledu vlastně vítán. Potom, cos ho ukecal, aby se ucházel o post starosty.“

„O tom ho přesvědčil Dr. King. Já mu jenom nabídl, že ho na volby připravím.“ Kenneth jí podal prázdný talíř a významně se podíval na vajíčka, která jsem ještě stále nesnědla.

„Jsi vynikající kuchařka, Myrtle. Tady opravdu nehrozí, že by někdo nedojídal.“

Milovala jsem ho i nenáviděla zároveň, ale uchopila jsem vidličku, abych se zachovala jako spořádaný host a mohla jí vrátit prázdný talíř.

„Pořád si myslím,“ spustila jsem, „že bychom měli být ve vyjadřování sympatií ke vzbouřencům opatrní. Tady na Zemi to může vypadat jako dobrá strategie, ale až si Měsíc začne vládnout sám, tví voliči nebudou vůči výtržníkům z Earth First zrovna vstřícní.“

Eugene přikývl. „Tomu rozumím. Ale stejně tak vím, že všechny moje projevy budou přenášeny sem. A mám-li být upřímný, byla by chyba ignorovat, čeho se ti lidé bojí. Počet přihlášek do IAC klesá.“

Myrtle si odrfkla a sebrala mu talíř. „Máme víc uchazečů než volných míst.“

„Eugene má pravdu. Je tu vidět trend.“ Kenneth se zaklonil na židli a položil ruce na své rozměrné břicho. „Klesající počet přihlášek značí, že populace jako celek ztrácí o vesmír zájem...“

Zbytek už jsem nevnímala, protože burácení rakety utichlo. Tak tomu ale být nemělo.

Vzduchem otřásla exploze.

Než dozněla, byla jsem již v půli cesty ke dveřím z kuchyně. Eugene mi běžel v patách, ale po dlouhých měsících strávených v lunární gravitaci byl o poznání pomalejší. Myrtle se natáhla k rádiu a Kenneth zůstal sedět u stolu jako opařený.

„Jak dlouho?“ uháněla jsem přes obývací pokoj k předním dveřím. Eugene se vrhl k telefonu.

„Jak dlouho jsme mluvili poté, co se raketa zvedla ze země? Dvě minuty? Tři?“

„Nejsem si jistý.“ Ta informace byla důležitá, protože jsme z ní mohli odhadnout způsob přerušení letu, po kterém posádka sáhne. Ve výšce od 3 do 30,5 kilometru se používal

režim *one bravo*. Únikový systém neboli LES oddělí kabinu s posádkou od nosné rakety a odnese ji do bezpečí. „Slyšeli jsme je, takže byli pořád v atmosféře.“

Což znamenalo, že se nedostali ke druhému režimu přerušení letu, a použili tedy LES. Rozrazil jsem domovní dveře a vyběhla na předzahrádku. Z této čtvrti sice na kosmodrom nevidíte, ale letící raketa už vidět je. Lidé všude kolem vybíhali z domů, zakláněli hlavy a sledovali kouřovou stopu, která se již ztrácela ve všudypřítomných mracích. Dívali se na ni, jako by jim právě tato část trajektorie mohla něco podstatného sdělit.

Já jsem hledala padáky.

Nehty se mi zarývaly dlaní. Mraky. Všude samé neprostupné mraky.

Kenneth vyšel na zápraží. „Kdo..“

„Nevím,“ odpověděla jsem bolestně. „Ale měla bych to vědět. Jenže nevím!“

Přistoupil ke mně, objal mě zezadu kolem pasu a tak jsme spolu čekali.

A čekali.

A čekali.

Mraky teď byly na obloze prakticky pořád, a pokud náhodou tvořily jen vysokou, stříbrnou oblačnost, považovali jste to za krásný den.

Také Eugene vyšel na zápraží. „Všechny linky jsou obsazené. Vidíte něco?“

„Mraky.“ Došlo mi, že zabodávám prsty do Kennethova zápěstí. Pokusila jsem se je uvolnit. „Říkali něco v rádiu?“

„Jen to, že došlo k explozi,“ odpověděl Kenneth.

Eugene se ušklíbl a ukázal za sebe do domu. „Zkusím to znovu.“

Ani nevím, proč jsem tam dál stála a čekala. Nebylo přece nic, co bych mohla udělat. Vybavila jsem si, jaké to bylo, když dopadl meteorit. Trávila jsem zrovna čas na návštěvě u rodičů

v Detroitu. Sesedli jsme se u rádia a místnost byla s každou další zprávou menší a menší. Aspoň tak mi to připadalo. Nyní jsem prostě nedokázala být uvnitř.

Někdo vykřikl. Nějaký černoch o kus dál v ulici ukazoval k obloze – na zářivě oranžové a bílé obálky, které se prodíraly mraky jako slunce táhnoucí za sebou svůj sluneční vůz. Sevřela jsem Kennethovi ruce ještě pevněji a křikla směrem k domu: „Eugene! Vidím padáky!“

Kenneth za mnou sklonil hlavu. „Dobrý Bože na nebesích. Děkuji ti, že jsi zachránil tyto statečné muže a ženy...“

Kousla jsem se do rtu a nechala jsem svého muže, ať se modlí. Kdyby Bůh opravdu existoval, nenechal by raketu vybuchnout. Nenechal by do Země narazit meteorit. Modlitba však poskytovala Kennethovi útěchu a tu bych mu nedokázala odepřít. Ty lidi na padácích ale zachránila věda. Její metody, zdvojování důležitých systémů a parametrů, výcvik.

Eugene vyrazil z domu a Myrtle hned za ním. „Padáky?“

Přikývla jsem, odstoupila od Kennetha a otřela jsem si oči. „Asi pětadvacet kilometrů odsud.“

„Bůh budiž pochválen.“ Myrtle zvedla ruce a na okamžik zavřela oči. „Děkuji ti, Pane, za tento zázrak.“

„A poděkuj taky IAC za výcvik, který jim dala.“ Snažím se nezasahovat lidem do jejich víry. Opravdu. Snažím se. „Dovolal ses někam?“

Eugene zavrtěl hlavou. „Všechny linky jsou obsazené, ale myslím, že můžeme vyrazit.“

Tak moc bych chtěla jet s nimi. „Vy běžte. My to tady zamkneme.“

Přestože se na obloze objevily padáky, nebylo ještě zdaleka jisté, že se všichni dostanou bezpečně na zem. V daném případě však nebylo nic, s čím bych mohla v IAC pomoci. Věděla jsem, že nejvíce platná budu Kennethovi, až se bude připravovat na tiskovou konferenci. Těžko jsem mu mohla radit, co má

říkat o pouličních nepokojích, ale dokážu mu objasnit příčiny vedoucí k nehodám raket.

Vzala jsem ho za ruku. „Tak pojd', lásko. Musíme tě dát do pořádku a dostat do města.“

TŘI

CHYBNĚ ODPÁLENÁ RAKETA OTŘÁSLA OBLASTÍ HLAVNÍHO MĚSTA

KANSAS CITY, KS, 29. března 1963 – Dnes brzy ráno explodovala raketa Mezinárodní kosmické aliance při rutinním letu k orbitální stanici Lunetta. Po bezchybném startu se zřejmě porouchal jeden z velkých motorů rakety Sirius IV a kosmická loď se zřítila. Nouzový únikový systém oddělil kabinu s posádkou od zbytku rakety ještě předtím, než nádrže explodovaly nad Kansasem a daly nám tak neúprosně najevo výbušnou sílu raket, které pravidelně prolétávají nad hlavním městem naší země.

Seděla jsem v místnosti pro setkávání s novináři v Novém kapitolu, svírala hrnek s kávou a pozorovala Kennetha, který naslouchal nejnovějším situačním zprávám prezidentových poradců. Na druhé straně se otevřely dveře a vstoupil ředitel Mezinárodní kosmické aliance Clemons doprovázený oblakem doutníkového kouře, takže připomínal jednu ze svých raket. Při pohledu na něj se mi trochu ulevilo. Kdyby při havárii došlo k úmrtím, z IAC by ho teď nikdo nedostal.

Potřásl si rukou s prezidentem, upraveným, pohledným bělochem připomínajícím Clarka Gablea, jehož tmavé vlasy teprve začínaly prokvétat stříbrnými nitkami.

„Řediteli. Děkuji, že jste přišel.“

„Jsem vám vděčný za nabídku zúčastnit se této tiskové konference.“ Clemonsův snobský britský přízvuk vzbuzoval dojem,

že má všechno pevně pod kontrolou, ale jeho ztrhaný pohled naznačoval vnitřní nejistotu. „Bohužel se obávám, že jsem se dopustil taktické chyby, když jsem odeslal dva své nejlepší mluvčí na tříletou misi na Mars.“

To byli Stetson Parker a Elma Yorková. První muž ve vesmíru a lady Astronautka. Nikdy mě nepřestávalo udivovat, jak dobře se Elmě dařilo skrývat dopady skutečnosti, že je neustále ve světle reflektorů. To nikdy nebyl můj problém – i když jsem měla samozřejmě své vlastní problémy, panická úzkost k nim nikdy nepatřila.

Odložila jsem kávu a sklouzla ze židle. V kloubu na palci nohy mi zaškubalo, jakmile jsem na něj přenesla váhu. Vsadila bych se, že by nikoho ani nenapadlo, jakou bolest mi působí i obyčejná chůze. Tak jako nic nepoznali, když jsem kdysi tančila v baletních piškotech. Přešla jsem ke Clemonsovi a cestou jsem litovala, že na sobě nemám svou modrou leteckou kombinézu IAC, abych tak dala najevo svou příslušnost k oddílu astronautů, pokud by to bylo zapotřebí. Místo toho jsem si oblékla modrý kostýmek, který lépe odpovídal stylu manželky guvernéra, za niž jsem tu nyní byla. Přesto jsem si vzala aspoň svůj odznak s křídélky, který se dal snadno připnout, kdyby mě snad ředitel potřeboval.

Zastavila jsem těsně za hranicí odpovídajícího společenského prostoru, který kolem sebe oba muži utvořili, a čekala jsem, až si mě všimnou. Tím jsem je utvrdila v iluzi, že mají situaci pod kontrolou. Prezident ještě stále hovořil s Clemonsem, ale krátce pokývl na znamení, že o mně ví. „... co si o tom myslí posádka expedice na Mars?“

„Nic jsme jim neřekli.“ Clemons si pootočil doutník, který držel v ruce. „Stejně nemohou nic dělat a já je nechtěl zbytečně děsit.“

„Možná by bylo lepší nechat to rozhodnutí na nás.“ Prezident se na mě podíval a ustoupil stranou, abych mohla při-

stoupit blíž. „Ach, paní Warginová. Potřebuje snad guvernér něco?“

„Je o něj báječně postaráno, pane prezidente. Děkuji.“ Usmála jsem se a nakročila do bezprostřední zóny jejich vlivu. „Jen mě napadlo, že bych mohla řediteli Clemonsovi nabídnout svou pomoc.“

„Tak?“ Clemons zvedl obočí, jako by nechápal, čím bych mu mohla být užitečná.

„Ráda bych řekla, že máme s Elmou srovnatelné zkušenosti s vesmírnými lety. Nejsem sice lady Astronautka, ale jsem astronautka.“ Usmála jsem se na ně přesně propočítaným úsměvem, který měl být vřelý, ale zároveň odrážející vážnost situace. „Chci jen říct, že jsem připravená vystoupit na veřejnosti jakýmkoli způsobem, který bude oddílu astronautů prospěšný.“

„To je od vás velmi laskavé, Nico... paní Warginová.“ Clemons se podíval ke dveřím. „Ale Cristiano Zambrano, který byl u tohoto letu CAPCOM, dorazí každým okamžikem. Je mi známo, jak neocenitelné služby prokazujete guvernérovi Warginovi, a nerad bych tříštil vaši pozornost.“

„Samozřejmě.“ To znělo naprosto rozumně, ale stejně se mi chtělo křičet. Mohla bych být užitečná, kdyby mě nechal. Uměla jsem skvěle formovat veřejné mínění a tiskovky byly má parketa. „V tom případě vás již nebudu rušit.“

Otočila jsem se a napadlo mě, že další rozumnou věcí bude podívat se za Kennethem. Když už nic, mohla bych mu přinést kafe.

Slyšela jsem, jak Clemons za mými zády zamručel: „Upřímně řečeno, kdyby byla o chlup mladší, nebyl by to tak zlý nápad, ale ta původní šestka jsou už fakt starý větve.“

Schopnost ovládnout se a pokračovat v chůzi místo toho, abych se otočila a vrazila mu facku, byla dokonalým příkladem kvalitního vzdělání v soukromé internátní škole. Stará

větev. Stará větev?! Proboha živého, Cristiano byl ještě o rok starší než já. Ale muži zřejmě stárnou jinak... *stará větev*.

Když jsem dorazila ke Kennethovi, dokázala jsem už ukrýt většinu své zuřivosti za širokým úsměvem. Natlačila jsem ji zpátky na obvyklé místo. Clemonsova úvaha byla totiž navzdory zraňujícím slovům správná. Přivést sem člověka přímo z řídicího střediska bylo rozumné. Já jsem měla jen obecné povědomí o tom, co se mohlo stát. Vlastně jsem věděla jenom to, kdy k havárii došlo, na základně jsem nebyla. CAPCOM bude mít aktuální informace.

Samozřejmě pokud by náhodou nedorazil, pořád bych měla příležitost. Jsou chvíle, kdy si připadám až děsivě bezcílná, protože jsem i tuto tragédii brala jako příležitost k vlastnímu postupu.

Někdy je opravdu těžké rozpoznat hranici mezi ochotou pomoci a ctižádostí.

Když mě Kenneth viděl přicházet, přivítal mě nervózním úsměvem. „Nějaké novinky?“

„Čekají na Cristiana Zambrana. Při tom letu sloužil jako CAPCOM.“

Kenneth sebou trhl a na zlomek vteřiny našpulil rty. „Je to dobrý člověk.“

„Ale?“

„Jen tak zvažuji pro a proti. Jestli je nutné připomínat americké veřejnosti, že se jedná o mezinárodní partnerství. Chápu, že jinak to asi nejde, ale...“ Pokrčil rameny. „Znáš mě. Pokaždé se snažím všechno vidět z nejrůznějších úhlů.“

„No, ale zatím tady ještě není, takže...“

Cristiano zrovna prošel dveřmi. Doma v Mexiku z něj klidně mohla být filmová hvězda. Měl dolíček na bradě a přirozeně zářivě husté vlasy, které mu padaly do očí. Přisahám, že většinu původních astronautů mužů nejspíš vybírali i na základě toho, jak vypadají. To samozřejmě platilo i pro nás ženy,

což Elma od začátku nesnášela. Mně to naopak přišlo úplně přirozené. Byly jsme přece symboly.

„Nicole, ta naše debata v autě.“ Kenneth se mě chystal požádat, abych tu zůstala. V téhle zatracené místnosti, kde jsem nemohla dělat vůbec nic užitečného. „Nevadilo by ti...“ Odmíchl se, když viděl, že si mě Cristiano všiml.

Můj kolega zamířil rovnou ke mně a unaveně se usmál. „Díkybohu, měl jsem strach, že tady budu jediný astronaut.“

„Clemons ale říká, že mě nepotřebuje.“ Doprovodila jsem svá slova smíchem – rozverným nátěrem zakrývajícím hořkost.

Odfíkl si a podíval se přes rameno, kde se Clemons a prezident skláněli nad hromadou papírů a zdálo se, že spolu vedou velmi intenzivní rozhovor. „To mi přijde krátkozraké, vzhledem k tomu, že máš být už v příští posádce.“

Kenneth za mnou se hlasitě nadechl. Věděla jsem, jak si stojím s rotacemi směn, ale nedomyslela jsem, že poletím tak brzy.

Odtáhla jsem Cristiana stranou dřív, než řekne něco, čím mého muže ještě více vyděsí. V dobách starých kosmických lodí jsem jako Cristianův druhý pilot odlétala šest misí. Takto zblízka jsem viděla stres, jemuž byl vystaven, což dokládal vějíř tenkých vrásek, které měl kolem očí.

„Jsi v pořádku?“ zamumlala jsem.

„Až tohle skončí, budu potřebovat martini nikoli zanedbatelného objemu.“ Podíval se dolů a ukázal mi, jak se mu chvěje pravá ruka. Třes, jenž ho nakonec uzemnil, se zdál mnohem horší než obvykle. Jako bych potřebovala připomínat, co se stane astronautovi, když se přizná, že jeho zdravotní stav už dávno není dokonalý. Cristiano sevřel ruku v pěst a zastrčil si ji nenuceně do kapsy. „Všichni jsou ale naživu. Jakmile přistáli, vyrazili k nim záchranáři.“

S úlevou jsem si vydechla. „Tak přijď večer k nám a já nám nějaké martini umíchám.“

Mrkl na mě a v koutku úst se mu na okamžik vytvořil dolíček. „Díky. Ale měl bych jít raději domů za Giulii a kluky. Sice jsem nahoře nebyl, ale stejně si bude dělat starosti.“

„Samozřejmě. Kdo byl v posádce?“

„Pilotoval Randy Cleary. Jako navcompa měl Isabel Betancourtovou a...“

„Dámy a pánové!“ U dveří stál jeden ze zaměstnanců. „Můžeme začít. Tudy, prosím.“

Tisková místnost v budově Nového kapitolu byla zřízena speciálně pro brífinky. Byla čtvercového tvaru a na jednom konci měla pódium. Stěny pokrývaly těžké modré sametové závěsy, které tlumily ozvěnu. Za Brannanovy vlády bývaly zelené, ale Denley tíhl spíš k mariňáckým symbolům.

Na pódium jsem nešla. Stála jsem s první dámou a dalšími manželkami politiků. Každá z nás nasadila dokonale nacvičený výraz „podpory a soustředěné pozornosti“. Mně se takhle dovednost hodila nejen jako manželce politika, ale i jako astronautce.

Prezident Denley vystoupal na pódium a chvíli si prohlížel novináře dole. „Děkuji všem, že jste přišli. Dovolte mi, abych ze všeho nejdřív odpověděl na otázku, která vás nejvíc zajímá. Výbuch rakety Sirius IV nezpůsobil žádné ztráty na lidských životech. Cestující i posádka jsou nyní v péči zdravotnického personálu, ale jedná se čistě o preventivní opatření, zdá se, že jsou všichni v pořádku. Děkujeme Bohu za jejich záchranu. Přivedl jsem i ředitele IAC Clemonse, který vám později zodpoví vaše dotazy.“

Posunul si papír, který měl před sebou na stole.

„Většinu obyvatel hlavního města ale zajímají včerejší nepokoje v ulicích. Dovolte mi hned na začátku zdůraznit, že se žádnými teroristy nenecháme zastrašit.“

Pak spustil sérii frází o občanských nepokojích a lidské slušnosti. Na své původní „nenecháme se zastrašit“ měl

zhruba půl tuctu variací. Z úst muže, jenž se jménem vlády Spojených států amerických chystal omezit financování IAC, to znělo hodně falešně. Musím se přiznat, že jsem po chvíli vypnula a věnovala projevu jen takovou pozornost, abych na těch správných místech dokázala souhlasně přikyvovat pro případ, kdy na nás některý z kameramanů zamířil objektiv svého přístroje.

Mlel ještě dobrou čtvrt hodinu, aniž řekl cokoli podstatného. Nakonec přislíbil blíže neurčené „rázné kroky“, načež přenechal místo dotazům.

„Gerard St. Ives, deník Times.“ Britský novinář byl podsaditý běloch v pomačkaném šedém obleku. „Existuje příčinná souvislost mezi dnešním výbuchem rakety a včerejšími nepokoji? Konkrétně, nedošlo k němu v důsledku sabotáže ze strany Earth First?“

Prezident kývl na Clemonse. „Žádná souvislost neexistuje. Proč, to vám vysvětlí ředitel Clemons.“

Zpozorněla jsem. Věděli, že tato otázka přijde, což znamenalo, že nad možností sabotáže přemýšleli.

Clemons si poposedl a kůže na krku, sevřená v těsném líměčku košile, se mu nakrabatila. „Bezpečnostní opatření IAC jsou opravdu přísná a posílená ještě ze strany OSN. Je vyloučeno, aby do areálu kosmodromu pronikl někdo bez povšimnutí, natož aby vyšplhal na raketu a poškodil ji. Tyhle stroje, jen pro vaši informaci, jsou vysoké jako třicetipodlažní mrakodrap.“

Vzhledem k dlouhodobé praxi jsem svou reakci dokázala potlačit. Přitom jsem ale nevěřila vlastním uším. Jistě, Sirius byl opravdu vysoký jako věžák, ale když ho těsně před startem vztyčili na rampu. Předtím se nabízela spousta příležitostí, jak sabotáž provést. Nemluvě o tom, že raketu do poslední chvíle obepínala podpůrná konstrukce sloužící právě k tomu, aby se po ní technici mohli vyšplhat nahoru. Pokud bych chtěla dát

najevo, že sabotáž opravdu nepřípadá v úvahu, zvolila bych si nějakou podstatnější argumentaci než zrovna výšku rakety.

Dalším reportérem byl vytáhlý blondák ve stejně pomačkaném šedém obleku, jaký nosili všichni jeho kolegové. „Altus Oosthuizen, Volksblad. Vzhledem k probíhajícímu soudnímu procesu s únosci posádky lodě Cygnus a vzhledem k tomu, že FBI prověřuje možnost, že raketu úmyslně sabotovali černí astronauti, bude se Aliance podílet na vyšetřování této havárie?“

A už je to tu zase. Přibližně před dvěma lety se kosmická loď Cygnus při návratu z vesmírné stanice Lunetta výrazně vychýlila ze svého kurzu a přistála v Alabamě místo v Texasu. To bylo samozřejmě zlé, ale piloti situaci zvládli a nikomu se nic nestalo. Problém nastal až v okamžiku, kdy se skupina šesti lovců – takzvaná labutí šestka – rozhodla situace využít ve svůj prospěch. Dostali se na místo přistání dříve než záchranáři a vzali celou posádku jako rukojmí. Včetně slavné lady Astronautky. Tím se samozřejmě události dostalo mnohem větší pozornosti tisku.

Ještě závažnějším problémem bylo, že všichni únosci byli černí a patřili ke skupině Earth First. Hádejte, o čem se dokonce psalo víc? Obvinění, že na havárii lodi Cygnus se podílel Leonard Flannery, jediný černoch v První expedici na Mars, se nezakládalo na ničem jiném než na skutečnosti, že v raketě skutečně letěl, a navíc byl černý.

Ředitel Clemons se naklonil k mikrofonu. „Žádných takových plánů si nejsem vědom.“

„John Schwartz, The National Times. Jedná se o třetí selhání rakety za poslední dva roky. Nehrozí obyvatelům hlavního města při tolika haváriích nebezpečí? Nechcete zvážit nové místo startu?“

Rakety byly tak bezpečné, jak to jen bylo v silách IAC, ale to neměnilo nic na tom, že jsme při každém startu doslova seděli na obří bombě.

K ohrožení jste nepotřebovali sabotéra, stačila jakákoli anomálie.

„To je, jako byste se zeptal: ‚Už jste přestal bít svoji ženu, guvernére?‘ Omlouvám se, guvernére Wargine.“ Clemons se odmlčel a několik reportérů se zachechtalo. „Naše letové trasy vedou přes kansaské prerie, a nikoli nad hlavním městem, takže obyvatelům Kansas City nehrozí žádné nebezpečí. Co se týče přemístění...“

K mikrofonu se naklonil můj manžel. „Já spíš doufám, že se IAC nikam stěhovat nehodlá, protože by to tvrdě pracující občany města připravilo o tisíce pracovních míst. Modlím se, aby si protestující ze včerejšího večera uvědomili, že vesmírné lety představují v Kansasu zdaleka největší průmyslové odvětví a jinak je tomu i v sousedním státě Missouri. V době, kdy se teprve začínáme vzpamatovávat z katastrofy po pádu meteoritu, by byl odchod IAC pro naši ekonomiku zničující. Kromě toho, Kansasané se jen tak ničeho nebojí. Jinak by nežili v uličce tornád.“

V duchu jsem svému manželovi zatleskala za to, jak si otázku otočil ve svůj prospěch. Jinak jsem tam ale jen stála se stejným úsměvem tiché podpory na tváři, jehož se dostávalo všem, kteří se ujali slova. Otázky pokračovaly a jeden muž v šedém zmačkaném obleku za druhým se vyptávali na bezpečnostní opatření, která budou z havárie vyvozena (předčasné dotazy, na něž teď nebylo možné odpovědět), na příčiny havárie (ty zatím nebyly známy), datum příštího startu (to zatím nebylo známo), další možné verze toho, co se stalo (předčasné dotazy, na něž teď nebylo možné odpovědět).

Zato já jsem mohla v klidu prohlásit, že vzít si na konferenci tak vysoké podpatky byla kolosální chyba. Ano, stát se v nich dalo. V případě potřeby bych dokázala i běžet. Ale jak se otázky protahovaly a protahovaly, chodidla mi pomalu klouzala dopředu, až mi špičky bot zmáčkly mé artritidou

postižené prsty bolestivě k sobě. Bříška prstů mě páčila jako dřas, celá váha mého těla spočívala jen na nich a tlačila je do tvrdé podlahy.

Bolelo to stejně, jako když jste na konci dlouhého dne vzhůru nohama v Laboratoři neutrálního vztlaku a sklolaminát skafandru se vám zarývá do klíční kosti? Možná. Každopádně jsem si nemohla připustit, že kterákoli z těchto bolestí vůbec existuje. V bazénu NBL jsem ale měla aspoň co dělat, abych se rozptýlila. Tady jsem jen stála a poslouchala, jak muži na pódiu odpovídají na jednotvárné otázky.

Z myšlenek mě vyrušil další reportér. „Guvernére, můžete nám říct něco k tomu, že vaše rodina má z vesmírného programu přímý prospěch? Vaše manželka je astronautka a kromě výplaty z federální pokladny se může těšit i na to, že bude patřit mezi první přesídlence na Měsíc či na Mars.“

„Aby bylo jasno,“ začal můj muž. „Bydlíme v hlavním městě a tady je dost těžké najít práci, která by nebyla, ať už přímo, či nepřímo, placena federální vládou. Moje manželka si svá astronautická křídélka vybojovala jako jedna z prvních šesti žen na světě.“ Kenneth nyní zaváhal a použil svoji dobře promyšlenou odmlku, při níž vypadal, jako by nad problémem opravdu hloubavě přemýšlel. Novináři se naklonili blíž. „Jsem hrdý na to, že moje manželka napomáhá úsilí vytvořit lidstvu nový domov na Měsíci. Dělá to, aniž bychom očekávali jakýkoli prospěch, protože my sami v pořadníku na trvalé přesídlení *nejsme*. Jak jistě víte, nemáme děti, a proto jsme se rozhodli zůstat tady na Zemi až do té doby, než budou přestěhováni všichni ostatní. Takže ano, je astronautka, ale jediný prospěch, který nám z její činnosti plyne, je vědomí, že pomáháme lidstvu.“

Udržovala jsem na tváři nehybný úsměv a přikývla jsem na souhlas s jeho slovy. Jako bychom o tom spolu již dávno mluvili a měli jasno. Pravda byla ovšem taková, že jsem usilovala

o místo v První expedici na Mars, a když to nevyšlo, byla jsem připravená se porvat o místo v té druhé.

Ředitel Clemons mě již odepsal jako *starou větev*. Nepotřebovala jsem, aby mu Kenneth ještě vnukl myšlenku, že klidně zůstanu na Zemi.

ČTYŘI

POTRAVINY PRO MÍR

KANSAS CITY, KS, 29. března 1963 – Poštovní služba Spojených států amerických spojila federální kampaň „Potraviny pro mír“ se současnou kampaní „Osvobození od hladu“ Organizace OSN pro výživu a zemědělství. Poštovní známka Spojených států, plánovaná k propagaci amerického úsilí o pomoc hladovějícím lidem na celém světě, bude představena na Světovém potravinovém kongresu.

Po tiskové konferenci mě řidič vysadil v budově 3, v níž mají astronauti své osobní kanceláře. Se zaťatými zuby jsem vběhla dovnitř, což jsem i na podpatcích, díkybohu, zvládla. Jen tak tak jsem ale stihla svoji výcvikovou sekci, kterou jsem měla vyučovat. Zbylo mi všehovšudy deset minut, abych se převlékla a přeběhla přes základnu na místo. V kanceláři mám pro jistotu kompletní sadu oblečení – vlastně dvě sady –, takže mi trvalo jen chvíli, než jsem shodila punčochy a oblékla si kalhoty a kecky. Klouby prstů na nohou mi pulzovaly bolestí, ale stání na rovné podlaze bolest hodně zmírnilo. Pokud bych k přepravě přes základnu využila jeden z bicyklů, které byly rozesety všude kolem, odlehčilo by mi to ještě víc. Vyšla jsem ven, vytáhla jsem kolo ze stojanu a vyrazila k budově 9.

Cestou jsem potkala čtyři jeleny, rodinku divokých krocanů a kachnu. Všechna tato divoká fauna se do areálu výcvikové základny IAC postupně stěhovala tak, jak se Kansas City stále rozrůstalo směrem ven. Měli jsme zde rozsáhlé nezastavěné plochy, abychom mohli udržovat volné letové dráhy pro starty.

Zvířata nikdo neobtěžoval, a tak se tady prostě zabydlela. Bylo těžké se na ně dívat a nevzpomenout si, o kolik horší je to za hranicemi základny.

Kvůli vlhkému vzduchu jsem se doslova koupala ve vlastním potu. Jednou z věcí, které mi na Měsíci rozhodně nechyběly, byla letní vlhkost tady na Zemi. Bez té se rozhodně obejdu.

Jakmile jsem vběhla dovnitř, klimatizace pot na mém těle zchladila a učinila ho ještě lepkavějším. Budova 9, oficiálně nazývaná Zařízení pro výrobu maket vesmírných vozidel, je obrovský hangár, jehož podstatnou část tvoří velký, otevřený prostor plný – světe, div se – maket vesmírných vozidel. IAC si toto perfektně vysvětlující označení pochopitelně přetvořila v dokonale srozumitelnou zkratku SVMF.

Když jsem mijela obří maketu kokpitu rakety Cygnus 4 u vrat hangáru, zahlédla jsem Halima Maloufa, který na mě již čekal pod velkým modrým rámem simulátoru částečné gravitace POGO. Kývla jsem mu na pozdrav a zpomalila jsem. Když se zničehonic objeví hlavní astronaut, dokáže to člověka pěkně znervóznit.

Mhouřil oči na nějakou složku. Nebyla jsem si jistá, jestli to bylo starostmi z toho, co v ní vidí, nebo si jen zapomněl brýle na čtení. Ramena držel o něco výš než obvykle, takže jsem si tipla spíš na starosti, ale když zvedl hlavu, usmál se na mě. „Potřeboval bych ti trochu zkrátit vyučovací hodinu. Změna rozvrhu.“

„Rozumím.“ On i další vedoucí jednotlivých týmů strávili celé dopoledne po havárii rokováním a předěláváním rozvrhů. Pospíchala jsem ke stolu, kde jsem měla rozložený svůj postroj. Dopřála jsem si krátký oddech, než jsem se do něj začala soukat. Některé věci uspěchat jde, jiné pro změnu ne. Oblékání postroje se uspěchat nedalo. „Jak je na tom posádka?“

„Žije.“ Sklapl složku. „Ale absolvovali balistický vstup do atmosféry. Cleary říkal, že tam chvíli měli až osm géček.“

„Páni!“ Na takové přetížení si pamatuju z centrifugy. Bylo to, jako by vám celé tělo vecpali do jednoho z těch nových mamografů. „Ale jsou v pořádku?“

„Hm... víceméně. Pár zlomenin a nějaký ten otřes mozku. Bylo to tvrdé přistání. Jako v těch starých raketách.“

Zamrkala jsem. Padáky vás dokážou zpomalit jen do určité míry. V okamžiku dopadu si tak jako tak připadáte, jako když vrazíte autem do zdi, a to i v tom nejlepším případě, za optimálních podmínek.

Konektory na mém postroji se zdály v pořádku, takže jsem ho zvedla ze stolu a odnášela si ho k hydraulickému výtahu.

Halim odložil svou složku. „Chceš pomoci?“

„Klidně.“

Klekl si na zem a podržel mi postroj rozevřený tak, abych do něj mohla strčit nohu. „Až tady skončíš, chce s tebou mluvit Clemons.“

Zvedla jsem překvapeně obočí. „Před chvílí jsme spolu byli na tiskovce. Nic neříkal.“

„Nejspíš nechtěl riskovat, že vás uslyší novináři.“

„To je všechno? Nic víc nevíš?“

„Nejspíš nějaká další změna rozpisu.“ Přes hučení zařízení a ventilátorů k nám dolehly hlasy. Do místnosti vstoupila skupinka lidí zabraných do živého rozhovoru. Halim ukázal hlavou. „Zdá se, že jsou tady.“

Sakra! Proč se mnou chce Clemons mluvit? V tom nejlepším případě by to mohlo znamenat přidělení letu. Ale taky to mohla být namátková kontrola na drogy. Ale změna rozpisu, ehm... Snažila jsem se ukočírovat své zjitřené naděje a odeslat je kamsi do kouta, kde se již krčil můj předchozí vztek. Velkou raketu mě prostě pilotovat nenechají. A už vůbec ne po havárii, jako byla tahle. Potlačila jsem svoji zvědavost a snažila se soustředit na bezprostřední úkoly. Blížili se k nám kolonisté. „To vypadá, že miminka jsou celá natěšená.“

Halim si odfrkl. „Miminka? Většina z nich má Ph.D.“

„K čertu, já nejsem ani magistra.“ Kdybych se o vstup do IAC ucházela dnes, nebyla bych k tomu dostatečně kvalifikovaná. U všech rohatých. Co když mě chce Clemons stáhnout z rotace? Jsem pro něj přece *stará větev*. „Je mnohem laskavější říkat jim miminka než zelenáči nebo školáčky.“

„I ty přece musíš trénovat.“

„A právě proto je beru jako malé děti.“ Vytáhla jsem si černý kožený postroj na ramena. Lidé si myslí, že černý kožený postroj je sexy, ale tohle byla ta nejhnusnější černá zástěra, jakou jste kdy viděli. „Miminka jsou inteligentní a potřebují jen, aby je někdo držel za ruku. A měnil jim plenky.“

Halim se zasmál a omotal mi kolem lýtky podvaz. „Hele, noví astronauti už pleny nenosí.“

„Jistě. Teď nosíme MAGY.“ Vysoce absorpční oděvní doplňky. Pořád jsou to pleny, ale žádný pilot se špetkou sebeúcty by to nikdy nepřiznal. Pokud jde o ego, jsou jako malé děti všichni. Přesunula jsem váhu, aby mi mohl upnout podvaz i kolem stehna. „A když je řeč o výcviku, klidně si naložím víc, jestli to oddílu nějak prospěje.“ Pokud by po mně například chtěl, abych začala s přeškolením na jednu z těch nových velkých raket. Zvedla jsem přílbu a přetáhla si ji přes svůj pixie sestřih. Přílby byly další z důvodů, proč se vzdát natupírovaných účesů.

„Beru to na vědomí. A díky. Někteří veteráni se vedení výcviku vyhýbají, ale myslím, že je dobré, když se nováčci mohou učit i od původních členů oddílu.“

„Ach...“ Tak to si nerozumíme. Málem jsem se pustila do překotného vysvětlování omylu, k němuž právě došlo. Myslela jsem to přece tak, že si klidně naložím víc *na sebe*, že budu víc trénovat, ne že jsem ochotná učit víc hodin, ale... někdy je lepší netlačit na pilu. Využila jsem úniková dvířka, která mi otevřel. „Naprosto s tebou souhlasím. A poslyš, kdyby se klukům do výcviku na Siriu IV nechtělo, klidně tam připiš mě.“

Jednou možná dojde i na to, že IAC nechá ženu pilotovat některou z těch obřích raket, ale zatím nám přidělovali výhradně úlohu druhých pilotů a navigátorů. Podle všeho nám prsa bránila v tom, abychom správně mačkaly tlačítka. Svoji práci jsem milovala, ale šanci na další postup jsem prostě neměla. Ledaže...

Ledaže mě chtěl Clemons uzemnit záměrně. Jsem totiž stará větev. I když mi nedávno bylo teprve padesát. Stará větev. Do prdele.

Kousla jsem se do spodního rtu a přestala se na chvíli soustředit na výcvik nováčků, který mě čekal. Jaké jsou další možnosti? Halim tvrdil, že posádka havarované lodi utrpěla četné zlomeniny a otřesy mozku. Pokud mezi nimi byli i piloti, možná už jich teď nemají dost... tedy mezi muži. A když tu není Elma, mám nalétáno nejvíc ze všech potenciálních náhradníků.

Sakra. To dávalo docela smysl. Srdce mi poskočilo v hrudi, a kdybych na sobě měla napojené lékařské senzory, byla bych v háji. Takto jsem jen musela zpomalit dýchání. Že něco dává smysl, neznamená, že se to nutně stane.

Zpoza makety se vyhrnula skupinka nových kolonistů s Curtisem Fryem v čele. Tento mladý pilot byl v oddílu nový a neustále všechno zpochybňoval. Nejspíš za to vděčil členství v debatním kroužku na Námořní akademii v Annapolisu, ale možná to byl důsledek jeho bojovné nátury, před vstupem do IAC totiž létal jako bojový pilot se stíhačkami. Každopádně když nás nyní spatřil, okamžitě celou skupinu zpomalil. Pochopil, že osobní přítomnost hlavního astronauta má nějaký závažný důvod, a zastavil své lidi těsně před výstražnou žlutou čarou namalovanou na podlaze kolem celého POGO.

Halim přikývl. „Dobré ráno. Pokusím se být stručný, abych vás příliš nezdržoval od výcviku. To hlavní, co vás asi všechny zajímá, je dnešní havárie. Můžu potvrdit, že se všichni dostali

v pořádku na zem, ale rád bych využil příležitost a doporučil vám, abyste si zopakovali všechny nouzové bezpečnostní postupy. Nezapomínejte, že při startu i při vstupu do atmosféry musíte držet lokty přitisknuté k tělu. A moje druhá poznámka... provádíme změny rozpisu, což se nejspíš projeví tím, že některé z vás zařadíme už do příštího letu.“

Mladí lidé naproti nám představovali to nejlepší, co mohla Země nabídnout. Byli fyzicky zdatní, inteligentní a ve svých zemích splnili ta nejprísnější kvalifikační kritéria. Bílá, černá a snad všechny odstíny hnědé se zde spojovaly s jediným cílem – dostat se pryč z této k zániku určené planety.

Přestože patřili do IAC, byli to pouzí kolonisté bez kompletního astronautického výcviku a nyní jsem viděla, jak se jim v očích objevuje strach a jak se jim zrychluje dech. Havárie je nepochybně vyděsila. „Pracuji s vámi už několik týdnů, a pokud byste nebyli k letu připravení, řekla bych to. Ale vy připravení jste.“

„Perfektně.“ Halim nasadil přímo okouzující úsměv. „Podrobněji si to rozebereme později, ale protože klepy cestují opravdu rychle, chtěl jsem jen, abyste počítali se změnami. Při rozšiřování jeskynního ubytovacího komplexu v Mariových horách budeme teď potřebovat každou volnou ruku, abychom dokázali dodržet rozvrh. Pokud se vyskytnou nějaké problémy, a tím myslím jakékoli problémy, dejte mi vědět a já je vyřeším.“

Na konci skupiny se zvedla ruka.

„Už víte, co způsobilo tu havárii?“ otázal se Ruben du Preez z Jižní Afriky.

„Bude trvat ještě měsíce, než si budeme moct být příčinou výbuchu jistí, ale z předběžných dat lze usoudit na přetlak.“ Halim zvedl ruku v uklidňujícím gestu. „Jednalo se ovšem o raketu Sirius IV. Vy poletíte raketou třídy Cygnus, kterou budeme používat, než skončí vyšetřování havárie.“

„Děkuji, Halime. Víme, že máš spoustu práce.“ Abych zabránila tomu, že ho studenti zahltí přívalem otázek, nasadila jsem svůj nejsladší úsměv a poplácala dlaní na svůj postroj. Tahle nejošklivější zástěra na světě mě měla držet v okamžiku, kdy budu vystavená jen šestinové gravitaci. „Teď vám ukážu práci s POGO. Tak označujeme simulátor snížené gravitace. Samozřejmě že pokud by v IAC byli důslední, označili by to jako SSG, ale to byste po vládní agentuře chtěli moc. Hlavně si tuhle hromadu servopohonů, ložisek a kardanů neplete s pogo oscilací. Tušíte někdo, co to je?“

Ruku zvedla opálená snědá žena s rovnými tmavými vlasy spletenými do copu. Aahana Kamalová, jak jinak. V téhle skupině se pokaždé hlásila jako první.

„Ano?“

Její hlas zněl stejně snobsky jako Clemonsův, takže chodila na britské, nikoli hindské školy, a tudíž bude z bohaté rodiny. „Pogo oscilace je nežádoucí kmitání raketového motoru způsobené nestabilitou spalování kapalných složek paliva. Kolísání tahu motoru, které z toho vyplývá, způsobuje odpovídající kolísání zrychlení vozidla, namáhá rám a v závažných případech se může stát kritickým.“

„Dobrá práce.“ Usmála jsem se, ale přitom jsem měla pocit, že mi to tento nováček právě pořádně nandal. „Původní označení vycházejí ze stejného konceptu. Už jste někdo skákal na pogo tyči?“

Halim nás mlčky pozoroval a nyní zvedl ruku. „Já ano.“

Jen tak tak, že jsem na něj nevyvalila oči. „To jméno jsi vymyslel ty, je to tak?“

„To nemůžu potvrdit ani popřít.“

Se smíchem jsem se otočila ke kolonistům a ukázala na postroj, který jsem měla na sobě. „Teď si pomocí POGO proběhnete překážkovou dráhu v simulované měsíční gravitaci. Nejdřív vám to sama předvedu.“

Ve vzduchu se objevila další ruka. Tentokrát to byla Birgit Furstová ze švýcarského týmu. „Myslela jsem, že nulovou gravitaci lépe nasimulují v Laboratoři neutrálního vztaku.“

„NBL je lepší k nácviku výstupů do vesmíru, to ano, protože v bazénu na sobě máme skafandr. Jenže voda zároveň vytváří odpor, takže POGO vám lépe přiblíží realitu skutečné chůze po Měsíci.“

A také zdaleka nevytváří takový tlak na finanční prostředky jako nácvik v NBL.

Curt připojil hydraulickou šňůru k velkému kloubovému čepu vzadu na mém postroji. Šňůra vedla do rámové konstrukce ve tvaru písmene A, která se nad námi tyčila jako obrovská modrá dětská stavebnice. „Připravená?“

„Potvrzuji.“

Ušklíbl se, ustoupil stranou a zapnul POGO. Šňůra se napnula, až vyrovnala mou vlastní hmotnost. Moje nohy si v simulované měsíční gravitaci radostně zavýskly.

„První, co byste měli vědět, je, že vzhledem ke snížené hmotnosti je těžké získat vůbec nějakou stabilitu. Toho si všimnete hned, jakmile se pokusíte o první krok.“ Předklonila jsem se co nejvíc dopředu. „Chůze je v podstatě kontrolovaný pád. Dotazy?“

Do vzduchu vylétla další lehce předvídatelná ruka. Vicky Hsuová, Američanka. „Můžu jít první?“

Chytrá holka. Když se přihlásíte jako první, vypadáte jako snaživý student a veškeré chyby, které provedete, se dají vysvětlit tím, že jste přece první. Ten poslední, i když zvládne všechno na jedničku, pořád vypadá, jako že se mu do toho nechťelo. A těch mezi nimi si nikdo nevšímá. Tahle skupina míří na Měsíc, ale všichni jsme věděli, že kdo exceluje na Měsíci, zvyšuje své šance podívat se na Mars. Mrkla jsem na ni. „Samozřejmě.“

Přestala jsem se naklánět a vrátila se k pozemskému stylu chůze. „Všímáte si, jak moc poskakuju?“ Moje nohy opustily

podlahu až příliš rychle, protože všechna síla, která měla pod-
pírat mé tělo na Zemi, mě nyní při šestinové měsíční gravitaci
vystřelila vzhůru. „Když se předkloníte, vaše síla vás tlačí zpát-
ky a mění se na hybnost. Buďte ale opatrní. Cílem je přesnost
a úspornost. Nejde o rychlost. Ve vesmíru spěcháme pomalu.
Příliš rychlý pohyb může způsobit, že přelétnete cíl. Sledujte
mě.“

Došla jsem na konec dráhy a otočila se k návratu. Naklo-
nila jsem se o dobrých čtyřicet pět stupňů a dala se do mě-
síčního běhu. Sevřela jsem pülky i stehna, abych si při tom
poskakování dopřála hezkou, pevnou siluetu. Jednak vám to
pomůže v pohybu a váš zadek pak vypadá přímo exkluzivně.
Na hezkém...

Narazila do mě podlaha.

Předloktí. Brada. Kolena. Ramena. Nevím, co z toho uho-
dilo o zem jako první, ale všechny tyto části spustily prudký
alarm bolesti. Vzduch mi jednoduše zmizel z plic. Viděla jsem
rudě a v uších mi hučelo jako při startu rakety. Co to sakra
bylo?

„Nicole!“ Curt už byl u mě a odsunul nosník držící šňůru,
který jsem měla nad sebou. Kdybych se při svých poskocích
nenakláněla tak hodně dopředu, praštila bych se o něj do hla-
vy. A přilba nepřilba, nebyl by to příjemný den.

Miminka za mnou se tvářila vyděšeně. Dvě z nich asi po-
posla blíž, anebo se jen ostatní o kousek stáhla, protože praskla
jedna z hadic a hydraulická kapalina z ní zaneřádila celé okolí.
Nějakou jsem měla i na košili.

Nasála jsem vzduch a plíce mě přitom pálily jako ďas. Sí-
pání není nic příjemného, ale nevyrazila jsem si dech poprvé.
„Jsem v pořádku.“

Curt mi vřadu rozepínal přezky. „Máš rozseknutou bradu.“

Halim už přibíhal s lékárníčkou. „To je na šití.“

„Hm.“ Podívala jsem se dolů, jako bych si snad mohla vidět na bradu. Celý předeek košile jsem měla jasně červený. Takže ta vlhkost nebyla hydraulická kapalina. Beru na vědomí. „Vypadá to, že moje dny modelky jsou sečteny.“

PĚT

KOMISAŘ OSN PRO UPRCHLÍKY VYDÁVÁ NOVOU VÝZVU V SOUVISLOSTI SE SITUACÍ V PANAMĚ

KANSAS CITY, KS, 29. března 1963 – Vysoký komisař OSN pro uprchlíky, princ Sadruddín Ághá Chán, vyzval státy, aby přijaly uprchlíky z Panamy. Princ Sadruddín uvedl, že 1 800 uprchlíků přijalo nebo přijímá dvacet různých zemí. Většinu těchto uprchlíků tvoří Kuna, domorodý národ, jehož domovinu na panamských ostrovech zaplavuje stoupající hladina moře.

Letecký doktor chtěl, abych šla domů. Dokážete si to představit. Haha. Jako kdyby některého z kluků poslal pryč jenom kvůli bouli na bradě. V mžiku jsem se převlékla do čisté košile a vyrazila za Clemonsem, ozdobená sedmi zbrusu novými stehy. V jedné ruce jsem držela psací desky s klipem, protože ty v ostatních probouzejí mylný pocit, že svou práci myslíte opravdu vážně a jste v ní ponoření až po uši.

Jakmile jsem vstoupila do jeho sekretariátu, paní Kareová ke mně vzhledla a její úsměv se rázem proměnil ve výraz plný zděšení. „Proboha živého!“

„Porvala jsem se s husou!“ Když se nás někdo zeptá na naše zranění, hrajeme my piloti tuhle hru. Nikdy neřekneme, co se doopravdy stalo. To sdělíme jen leteckému doktorovi a pouze v takovém rozsahu, aby nás co nejrychleji uschoпил k dalšímu letu. „Je u sebe?“

Málem obrátila oči v sloup a já jsem ocenila její profesionalitu v tom, že se dokázala včas zarazit. „Už vás čeká.“

Clemons seděl s nohama na stole a na svém objemném bři-
chu měl rozloženou zprávu. Kolem se vznášel všudypřítomný
kouř z doutníku. Přisahám, že jediné místo, kde nekouřil, byly
čisté prostory s povinným sterilním prostředím. „Ach, Wargi-
nová. Můžete se... kristepane. Tohle vám udělala hydraulika?“

„Čelní srážka s kozou.“ Stehy se mi pod obvazem s každým
slovem napínaly a pálily. „Ale přetlačila jsem ji. Chtěl jste
mě vidět?“

„Ehm... ano.“ Sundal nohy ze stolu a pořád mi civěl na
bradu. Vedoucí směny na SVMF už mu o havárii jistě volal,
ale nechtěla jsem mu dovolit, aby se mým zraněním zabýval
až příliš. Proto jsem si přinesla ty desky. Posadila jsem se, jako
by se vůbec nic nestalo.

„Halím už mé tříďě řekl o novém rozvrhu. Připravila jsem
jejich aktuální posudky pro případ, že byste je potřeboval.“

„Aha. Děkuji.“ Posunul nějaká lejstra na stole z místa na
místo a vytáhl dva sepnuté listy. „Omlouvám se, že jsem se
o tom nezminil na té dnešní tiskovce. Víte sama, čeho jsou
ty hyeny od tisku schopné. Ale ano, snažíme se další start
urychlit.“

„Samozřejmě.“ Polkla jsem a cítila, jak se mi obvaz zase
napíná. „Kdy bychom měli odstartovat?“

„Za deset dní.“

„Rozumím.“ Na jednu stranu mě těšilo, že se vrátím zpátky
na Měsíc, kde můžu být aspoň trochu užitečná a kde, to si
přiznejme, byl život o poznání jednodušší. Na druhou stranu
jsem se těšila na další měsíc doma s Kennethem. Ještě pořád
jsem zuřila kvůli té jeho poznámce na tiskovce, ale nezname-
nalo to, že bych ho milovala být jen o maličký kousek méně.

„Malouf tvrdí, že to je absolutní minimum, abyste se stih-
li připravit.“ Zvedl ze stolu papír. „Než mi řeknete ano, chci,
abyste si prohlédla tohle. Posunul jsem vaši roli a tady máte
zrevidovaný rozpis posádky.“

Prosím, ať jsem pilot. Ať jsem pilot. Vzala jsem si od něj pár a přicvakla si ho na psací desky. Vedle svého jména jsem si přečetla: *administrativní záležitosti*. Takže mě totálně vyřadil z jakékoli akce. Připadala jsem si, jako bych dostala ránu na solar. Přesla bych, že mě nazval starou větví, ale tímhle mě prakticky poslal do důchodu. Asi bych mu ale měla být vděčná, že mě vůbec nechá letět. „Administrativa? To není zrovna moje silná stránka. Ale s radostí udělám všechno, čím bych mohla být IAC užitečná.“

„Výborně.“ Clemons se podíval za mě. „Maloufe. Konečně.“

„Omlouvám se, že jdu pozdě.“ Halim vstoupil do kanceláře. Nesl složku s dokumenty a tvářil se vážně. Posadil se na židli vedle mě. „Máme ve skupině jednoho, který nechce letět, i když se bude jednat o jinou třídu rakety.“

„Předpokládám, že jich ještě přibude, což nám přivodí... moment.“ Clemons se zaškaredil, zvedl se a přešel ke dveřím. „Paní Kareová, teď mi sem nepřepojujte žádné telefony. Program Ikarus.“

„Ano, pane.“ Podívala se na něj přes okraj brýlí a dál cvakala na stroji, jako by se nedělo zhora nic neobvyklého.

Program Ikarus? Šest měsíců v roce jsem trávila na Měsíci, takže bylo snadné ztratit přehled o všech projektech tady na Zemi. Neměla jsem ani ponětí, co program Ikarus znamená. Je to snad další kosmická loď? Nová stanice? Výcvikový protokol? Kódované označení?

Clemons zavřel dveře. Prohrábl si vlasy a upřel na mě oči. Přesněji na mou bradu. „Povězte mi o té nehodě.“

„Já...“ V kanceláři teď byli oba moji šéfové. A i když Halim neviděl, co se vlastně stalo, na hry teď rozhodně nebyl čas. „Předváděla jsem chůzi v POGO. Když jsem byla v postroji, praskla hydraulika a došlo k úniku.“

Halim vedle mě se zavrtěl a podíval se na Clemonse. Cítila jsem jejich probíhající němou komunikaci, ale neměla jsem

ponětí, čeho se týká. „Konzultoval jsem to s naším bezpečnostním důstojníkem. Nyní vám přečtu informace, které na základě své bezpečnostní prověrky můžete vědět. S ohledem na nové pověření je budete potřebovat. Jedná se o přísně tajné informace v režimu nejvyššího utajení TS/SCI.“

„Rozumím.“ Zůstala jsem dál bez pohnutí sedět, ale útroby se mi svíraly napětím.

Prověření na maximálně utajované informace TS jsem měla hned z několika důvodů. Zprvce jsem byla jednou z prvních astronautek, zadruhé kvůli mé bojové činnosti za války a třetí kvůli svému muži. Netušila jsem ovšem, na který z těchto důvodů nyní Clemons odkazuje. Moje TS prověrka se v případě IAC týkala pouze podrobností souvisejících s raketami a já jsem opravdu neměla dojem, že bychom se tu chystali probírat technické záležitosti.

Pro každou citlivou informaci SCI musíte být takzvaně načtení. Vláda své zkratky miluje... Snažila jsem se, aby se mi nechvěl hlas, a držela jsem se hezky zpříma. Uvnitř se mi ale kroutila střeva. „Můžu se tedy domnívat, že žádný program Ikarus neexistuje?“

„Můžete.“ Clemons se zapřel do opěradla židle. „Kdyby se vás někdo ptal, tak Ikarus je teoretický projekt zkoumající možnost samostatné navigace ve vesmíru.“

„V tom případě mi to nepřípadá jako nejvhodnější jméno pro vesmírný projekt.“

„To máte pravdu, ale je velmi přiléhavé k označení lidí, kteří se snaží dostat nás zpátky na Zemi.“ Jeho tvář vypadala ztrhaněji, než jsem ji kdy pamatovala. „Jsem přesvědčený, že dnešní havárie při startu byla sabotáž a že to nebyl jediný případ.“

Roky komunikace s voliči mého muže mě naučily, jak vypadat a mluvit zcela klidně, i když klidná vůbec nejsem. Zrovna jsme se vrátili z tiskové konference. Novináři se ptali přesně na tohle.

„Proč jste to neoznámil veřejnosti? Tím by se IAC vyhnula podezření, že se jedná o naši chybu.“

„FBI nás požádala, abychom to nedělali, protože je přesvědčená, že se jí už brzy podaří identifikovat pachatele. Pokud bychom vyšli ven s prohlášením, že se může jednat o sabotáž, mohli bychom je vylekat.“

V duchu jsem si poznamenala, co to znamená: že ze sabotáže podezírají nějakého Američana. V opačném případě by vše řešila CIA nebo OSN. „Ale vyděsit je by přece nebylo tak špatné řešení.“

„Mohli by se stáhnout a přijít s novým plánem, který bychom nemuseli odhalit včas.“

Ráno nám nad hlavou vybuchla raketa. Nebyla jsem si tak jistá, co přesně dokážou odhalit teď. „Jak tedy budeme postupovat?“

Clemons si odkašlal a podíval se na Halima, jenž se ujal slova. „Nicole, co si myslíš o možnosti startovat v Brazílii?“

„To záleží na kontextu. Z toho, co jsem zatím vyvodila z této konverzace, se domnívám, že ten sabotér je někdo místní. Pokud jde o čistě astronautický úhel pohledu, tak Brazílie je dál od všech výcvikových zařízení, ale zase má nižší náklady na start.“ Z Brazílie startovaly především těžké nákladní rakety. Její poloha na rovníku byla výhodnější než poloha Kansasu, navíc tam byl oceán, do kterého mohly rakety padat namísto do zemědělské oblasti. Jediným důvodem, proč jsme startovali v Kansasu, byla nostalgie. Právě tady se úplně na začátku začal raketový průmysl vyvíjet, za což jsme vděčili výzkumnému středisku a základně Sunflower. Ale teď? Teď už to bylo jen proto, že si to přáli politici (jako třeba můj manžel), kteří se tím snažili udržet všechna pracovní místa. Argumentovali především faktem, že tu máme vybudovaná veškerá výcviková střediska, ale ve skutečnosti šlo o peníze.

A o moc.

Povzdechla jsem si, protože to nakonec vůbec nebylo o tom, k jak utajovaným informacím mám přístup. To hlavní bylo, že jsem žena guvernéra Kansasu. „Takže chcete, abych Kennetha přesvědčila k souhlasu s přemístěním operací pryč z Kansasu. Mám ho přimět, aby vašemu návrhu nebránil.“

„Děkuji. To bych samozřejmě ocenil.“ Clemons se ušklíbl. „Už jsem ho částečně připravil ráno po tiskovce. A omlouvám se, že jsem vás k našemu rozhovoru nepřizval. Nechci, aby se o vás v souvislosti s projektem Ikarus moc vědělo.“

Vzadu v hlavě se mi rozsvítily červené kontrolky. Tak proto po mně Kenneth chtěl, abych se na tiskové konferenci držela stranou? Aby si mohl promluvit s Clemonsem a... On o tom už věděl? Ne. Moment... Clemons přece řekl, že s Kennethem mluvil až *po* konferenci. „Co přesně mám tedy dělat?“

Halim kývl hlavou na upravený rozpis, který mi Clemons předal. „Budeš jmenována osobní asistentkou správce měsíční kolonie, abys mohla jednat přímo s Ottou Frischem.“

Přikývla jsem a snažila jsem se nedat na sobě znát úlevu z vědomí, že nebudu odstavena na vedlejší kolej. Řeč byla o sabotážích a terorismu a já jsem byla ráda, že můžu být ještě stále užitečná. „S kým ještě budu spolupracovat?“

Clemons potřásl hlavou. „Na Měsíci to budete jen vy dva. FBI by raději viděla, kdyby to byl jen Frisch, ale my pro něj máme informace, které nemůžu poslat jen tak přenosem. Máme podezření, že sledují naše komunikační kanály.“

Po zádech mi přeběhl mráz. Že jsme měli co do činění se sabotéry, bylo samo o sobě zlé, ale představa, že někdo takový škodí přímo v IAC, byla děsivá. „Tady, nebo na Měsíci?“

„To zatím nevíme.“ Clemons si pootočil doutník v prstech. „Přesněji řečeno, IAC nejspíš neví, ale u FBI si tak jistý nejsem.“

„Oni vám neříkají všechno?“ Rozuměla jsem potřebě omezeného šíření informací na nezbytně nutné. Zpráva o možném sabotérovi by mohla ošklivě dopadnout na morálku malé,

izolované měsíční komunity, ale Clemons byl přece ředitel agentury. Měl by to vědět. „Oni po vás chtějí, abyste ten problém řešil bez úplných informací?“

Halim si promnul zátylek. „Snažím se sám sebe přesvědčit, že je to stejné, jako když CAPCOM filtruje data pro astronauty, kteří vystupují do vesmíru, aby se mohli plně soustředit na práci.“

Bylo opravdu těžké se nerozkřičet. Přesto jsem odpověděla naprosto klidným hlasem. „Abych se držela tvé metafor. Když si sedám za řídicí pult jako CAPCOM, mám za úkol analyzovat a filtrovat informace, které astronaut na oběžné dráze dostane. Ale nikdy nezatajuji kritické body možného selhání. A když chtějí víc informací, tak si dám sakra záležet, abych jim je poskytla. Protože oni tam nasazují život. Já jen sedím za stolem.“ Moje matka má pohled, kterým se dokáže vypořádat s každým, kdo se ji snaží vystrnadit z golfového hřiště. Cítila jsem, jak se mi sevřely nozdry a kolem úst mi vyskákaly rozhořčené vrásky. „Řekněme si to na rovinu. FBI žádá astronauty, aby letěli na Měsíc, aniž by jim poskytla všechny kritické informace o jejich misi. Chce po nich, aby riskovali život, ale odmítá jim sdělit, že riziko je tentokrát extrémně vysoké.“

Clemons si odklepl doutník do popelníku rázněji, než bylo nutné. „V tom s vámi naprosto souhlasím. Ale můj nadřízený v OSN mi sdělil, že v tuto chvíli má poslední slovo FBI. Takže... mi dovolili do všeho zasvětit jen jednoho dalšího člověka. A to jste vy.“

„Abychom se vrátili k brífinku...“ Halim vytáhl ze složky jeden list. „Tohle je návrh dokumentu Earth First, který se podařilo zachytit. Manifest. Tak tomu aspoň říká FBI.“

Exodus 32:27 – Řekl jim: „Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Všichni si připněte k boku meč, projděte táborem sem a tam od

brány k bráně a zabijte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého nejbližšího.“

Planeta Země se snaží vzpamatovat z úderu meteoritu, Spojené státy ovšem nikoli. Potřeby našich amerických spoluobčanů jsou ignorovány v zájmu elity, která se žene za falešnou modlou života ve vesmíru. Peníze, které by měly být správně vynaloženy na budování infrastruktury zde na Zemi, slouží místo toho k proplácení rozsáhlých programů, ze kterých mají prospěch jiné národy.

Zjevení Janovo 16:21 – Na lidi padaly z nebe kroupy těžké jako cent; a lidé proklínali Boha za pohromu krupobití, protože ta pohroma byla strašná.

Zastupujeme všechny americké státy, každý region, vedli jsme spolu hluboké a rozsáhlé rozhovory o naši situaci a o tom, co nám Bůh učinil a činí – na tomto našem světě i na dosud neprobádaných hranicích, k jejichž překročení se chystáme. Je možné poměřovat svět z hlediska nouze, kritické potřeby peněz a pracovních sil potřebných k udržení lidí při životě v mnoha oblastech. Tyto potřeby jsou absolutní, měřitelné a velící. Jsme však přesvědčeni, že interpretovat svět po meteoritu pouze v těchto termínech by bylo chybné. Tyto potřeby dokazují, že představy, které máme o sobě navzájem a o našem společném životě, jsou naprosto zastaralé a neodpovídají skutečné situaci.

Pokusili jsme se dialogem změnit běh událostí. Psali jsme dopisy. Organizovali pochody. Prosili jsme a žádali, ale navzdory všemu naše ženy a děti stále hladoví. Pořád nemají tekoucí vodu. Nemají elektřinu.

Byli jsme trpělivi. Čekali jsme.

Ale po jedenácti letech je naše trpělivost u konce. Naše prosby padaly na neúrodnou půdu, a proto musíme jednat. Tímto upozorňujeme, že životy astronautů a astronautek, kteří nás na tuto osudnou cestu uvedli, budou v nebezpečí, dokud se vláda Spojených států nestáhne z Mezinárodní kosmické aliance.

Exodus 22:23 – Vzplanu hněvem a pobiji vás mečem, takže z vašich žen budou vdovy a z vašich synů sirotci.

* * *

Po zbytek dne mi šla z porady s Clemonsem a Halimem hlava kolem. Dokonce tak moc, že než jsem dorazila domů, téměř jsem zapomněla na nepokoje včerejší noci. Teprve tam jsem se začala opět soustředit. Byly to jen obyčejné nepokoje, nebo Ikarus?

Před domem stála posílená ochranka, na chodníku byla zčernalá místa po ohních. Jedno z oken do vstupní haly činžáku pokrývala pavučina prasklin v místech, kde se do něj protestující trefili kameny – aspoň jsem doufala, že to byly jen kameny. Budova byla postavena podle postmeteoritických norm a měla neprůstřelná skla. Byla to v zásadě hloupost, protože šance, že by do Země narazil další meteorit, byla mizivá.

Na druhou stranu, ani blesk prý neuhodil do jednoho místa dvakrát, ale do mé matky se trefil hned třikrát.

Samozřejmě to bylo proto, že chtěla zůstat na hřišti a pokračovat v golfu a odmítla se schovat. Zde šlo ale především o to, že tento přehnaný důraz na konstrukční bezpečnost učinil z budovy to nejbezpečnější místo, jaké si mohl guvernér státu přát.

Musím se přiznat, že mi přijde fascinující prokazovat se identifikační kartou, aby mě vůbec pustili domů. Vedle

hezkého a mladého člena ochranky se utvořila krátká fronta, a když jsem přistoupila blíž, uvědomila jsem si, že dva z mužů znám.

„Reynarde! Nathanieli!“ Srdce se mi sevřelo v hrudi, přestože byli oba moji přátelé. Byli však také inženýři v IAC a Nathaniel, to byl Dr. Nathaniel York, hlavní inženýr vesmírného programu. Pokud přijel osobně sdělit mému manželovi nějaké informace, pak se musely týkat ranní havárie. „Jak se...“

„Sacre bleu!“ Reynard na mě vytřeštil oči. „Co sis to provedla?“

„Nehoda při baletu.“ Ta se mi doopravdy stala. Omylem jsem se kopla do obličejce, ale to už bylo dávno. Naklonila jsem se blíž, abych Reynarda políbila na obě tváře, jak se to dělává v Paříži, a pokradmu jsem se podívala na Nathaniela. Stíny, které mu zastíraly tvář, zcela jistě nevrhal pouze jeho klobouk. „Překvapuje mě, že tě zrovna teď dostali z baráku.“

Nathaniel se podíval ven na chodník, nahrbil se ve svém saku a já jsem si všimla, jak se mu skrz látku rýsují kostnatá ramena. Vždycky byl hodně štíhlý, ale teď působil naprosto vychrtlým dojmem, který mi byl až nepříjemně povědomý. „Reynard mi vypnul v kanceláři proud.“

„Protože mi to nakázal Clemons.“ Ukázal mladíkovi z ochranky svůj pas a protáhl se turniketem. „Zůstal bys tam třet do rána a já tvé ženě slíbil, že budeš večer doma.“

„To já taky,“ přisadila jsem si a zamávala před strážným identifikační kartou. Když muž přikývl, prošla jsem turniketem na druhou stranu.

Nathaniel lehce zavravoral a přitiskl si ruku k boku. „Ráno jsme přišli o raketu. Měl bych být tam, a ne tady hrát poker.“

Pokerový večer. Úplně jsem na něj zapomněla. Takže Nathaniel tu není proto, aby Kennetha informoval o nějaké další katastrofě. „Musíš taky nechat trochu práce ostatním. Pojeď nahoru a já ti udělám martini.“

Ukázal svou průkazku a prošel za námi. Pod očima měl temné kruhy a tvář se mu propadala únavou. Dnešek byl určitě náročný a plný stresu, ale v jeho obličeji se zračilo víc než jen jeden těžký den. Když jsme dorazili k výtahu, zůstal tam stát s očima zpola zavřenýma, jako by se sotva držel na nohou.

Byla jsem hrozná kamarádka. Slíbila jsem Elmě, že na jejího muže dohlédnu, ale ani jsem si nedokázala vybavit, kdy jsem ho viděla naposledy. Byl jedním z nemnoha, kdo o sabotážích věděl, protože jako hlavní inženýr to prostě musel vědět.

Nastoupili jsme do výtahu a já jsem stiskla tlačítko našeho poschodí. Tohle je na naší postmeteoritické budově legrační. Sahala stejně tolik podlaží dolů jako nahoru. Ty nejdražší byty byly úplně nejniž. My s Kennethem jsme měli byt přímo pod střechou, protože bych se asi zbláznila, pokud bych svůj čas tady na Zemi musela trávit pohřbená ve skále. Dost na tom, že jsem pod takovým kusem skály musela přebývat na Měsíci. Děkuji, nechci.

Reynard se opřel o stěnu výtahu. „Viděl jsem v novinách, že ses včera připletla k těm nepokojům.“ Ukázal mi na bradu. „To je...?“

„Ne, nic se nám nestalo.“ Dorazili jsme do dvacátého čtvrtého podlaží a mně zapraskalo v uších. „Přespali jsme u Lindholmových.“

Nathaniel se usmál a kůže na lících kostech se mu natáhla. „Ti jsou v přijímání uprchlíků dobří.“

„To určitě.“ Vedla jsem je po chodbě k našemu bytu a kývnutím hlavy jsem pozdravila dalšího muže z ochranky, kterou jsme měli přidělenou při každém pobytu ve městě. „Přijde i Eugene?“

„Ne. Prý mu do toho něco vlezlo.“ Reynard si povzdechl. „Bohužel.“

V kabelce jsem měla nový rozpis posádek, který mi dal Clemons, a to byl nejspíš ten důvod. Lindholmovi se měli

společně se mnou vrátit na Měsíc a – sakra. Na tom seznamu bylo i Helenino jméno. A Reynard se svou ženou ještě nejspíš nemluvil. „Jak se vede Helen?“

„Je v Chicagu v Adlerově planetáriu. Ne, moment...“ Podíval se na hodinky. „Za chvíli bude přistávat na Sunflower. Nebo už tam dokonce je.“

„Možná bys měl dneska vynechat.“ Otevřela jsem dveře a na chodbu pronikly mužské hlasy. Reynard zvedl hlavu a stáhla se mu ramena. Musela jsem zvednout ruku, abych ho uklidnila. „Je v pořádku.“

„Co se děje?“

Pokud o sabotáži nevěděl, nebylo na mně, abych mu něco říkala, ale měl zatraceně právo vědět, co na jeho ženu již brzy čeká. „Clemons chce rychlejší střídání na Měsíci. Poletíme dřív. Startovat budeme z Brazílie, takže nás tam budou muset dopravit už příští týden.“

„Merde!“

Nathaniel zavřel na okamžik oči a zachvěl se. „Omlouvám se.“ Měl chraplavý hlas. „Snažil jsem se všechno uzemnit. Ne- napadlo mě, že Clemons... Měl jsem vám říct, že k tomu může dojít.“

Reynard mávl nad jeho omluvou rukou a ohlédl se ke dveřím. „Vyříd' prosím guvernérovi, že pozdravuju.“

Vyprovodila jsem ho a o chvíli později už se na chodbě objevil můj manžel. „Nathanieli! Vidím, že jsi přivedl i mou... Nicole, co se ti stalo?“

Naklonila jsem se k němu, abych ho políbila. „Jen malá nehoda při výcviku,“ pošeptala jsem mu. „Pak ti všechno řeknu.“

Lehký tlak jeho rtů na tvář i to, jak mi pohladil paži, mě trochu uvolnily. Nejraději bych si s ním hned teď sedla a všechno probrala, ale měli jsme hosty.

Kenneth se odtáhl, obrátil se k Nathanielovi a natáhl k němu ruku. Viděla jsem naprosto přesně, když se na něj

podíval a spatřil jeho propadlé tváře. Snažila jsem se nevnímat, když se vzápětí otočil ke mně a k přízraku mého bývalého já. „Jak se má Elma?“

„V pořádku.“ Nathaniel si odkašlal. „Říkala, že čte Bohy na Marsu a že se jí to moc líbí.“

„A ty? Jak to všechno... snášíš?“ Kenneth nasměroval Nathaniela ze vstupní haly do obývacího pokoje. „Nevykládej si to špatně, ale vypadáš otřesně.“

Nathaniel se zasmál a zvuk jeho hlasu mě vyděsil. Měl sípavý nádech a při okrajích se trhal, jako by se chystal přejít do vzlykotu, který už nepřestane. „Clemons mě přinutil odejít v den výbuchu rakety z baráku.“

Šla jsem za nimi do obývacího pokoje, kde již byli členové Klubu manželů astronautek. Doposud to byla malá skupinka a chodili sem jen, když byly jejich manželky pryč. Většina z nich nyní seděla u stolu v jídelně s kartami v rukou, ale někteří obsadili pohovku a křesla v obýváku a povídali si.

„Pojď dál. Dělej něco společenského a my ti dáme tolik sendvičů a martini, že budeš spát jako nemluvně.“

„To zní docela dobře.“ Jeho hlas byl tichý a drsný. „Však víš, jak to je.“

„To vím.“ Kenneth stiskl Nathanielovi ruku a znovu se na mě krátce podíval.

Tenhle strach byl ale jiný. V jeho tichém pohledu jsem zahlédla nekonečný vesmír a v tom jediném okamžiku jsem naprosto jasně spatřila, čím vším si prochází, když tu nejsem. Takhle se báli všichni manželé. Viděla jsem to při každém startu, na kterém jsem doprovázela příbuzné letících astronautů. Mojí úlohou bylo je uklidňovat a ujišťovat, že v případě nepředvídatelných událostí se na mě mohou ve všem spolehnout. Nepředvídatelná událost. Tak se v IAC říká smrti. Kenneth a Nathaniel tenhle klub zakládali. Klub manželů astronautek stojící stejnou měrou na strachu a na hrdosti.

A tentokrát to bude ještě horší, protože Kenneth věděl, že někdo může let sabotovat.

„La madre que te parió, Kene. Co jsi to své ženě provedl?“ Manžel Floriny Moralesové stál hned vedle jednohubek nachystaných na příborníku.

„Konečně jí ukázal, kdo je doma pánem,“ odpověděl muž Mandy Selfové. „Nemám pravdu?“

„Zdravím, Nicole!“ Manžel Deany Whitneyové mi kývl na pozdrav a pak ukázal skleničkou na můj obličej, až kolem sebe rozlil trochu martini. „Čím jste ho tak naštvála?“

„Takže, pane Whitney.“ Přiložila jsem si svůj pěstěný prst na ob vaz v klasické modelingové póze. „Jen jim řekněte pravdu. K tomuhle jsem přišla, když jsem vám dávala hlavičku, jen jsem zapomněla, že mám podpatky.“

Muži kolem se zasmáli a pan Whitney trochu zčervenál. Normálně určitě nevadí, že je někdo menšího vzrůstu, a normálně bych se určitě nenavázela do jeho citlivého místa, ale ten jeho vtip opravdu nebyl vtipný. Dám vám proto dobrou radu, pánové.

Když uvidíte ženu s rozbitou bradou, fakt se jí neptejte, čím svého manžela rozzlobila.

Existují jen dva scénáře. Buď žije ve šťastném manželství a vy jste je právě oba urazili. Nebo skutečně žije s násilníkem a rozhodně vám nebude děkovat, že jste na to veřejně upozornili ostatní a tím ji ještě více ohrozili. A někde mezi tím možná osciluje spousta dalších možností, ale ani jedna z nich nepřipouští výklad, v němž by byl vtip o týraných ženách vtipný.

Vytratila jsem se z obývacího do kuchyně. Můj plán byl jednoduchý. Nalít si sklenici whisky a dát si něco z toho, co nám tam hospodyně připravila k večeři.

O pár minut později za mnou přišel Kenneth. „Omlouvám se za ty řeči.“

„S tím si nelam hlavu.“ Vzala jsem si sendvič a zakousla se do něj s takovou vervou, aby si se mnou přestal dělat starosti. Šun-ka se sýrem a hořčicí. „Nenechávej tam Nathaniela samotného.“

Přikývl a promnul si zátylek. „Naložil jsem mu sendvič a Fernando Morales už míchá martini.“

Odložila jsem sendvič a vytáhla ze skříňky single malt whisky, kterou jsme na pokerové večery schovávali. Šestnáctiletá Abelour. Mám manžele astronautek ráda, ale ne tak moc. Vzala jsem si whiskovou skleničku. „Dáš si taky?“

„Srknou si od tebe.“ Opřel se o kuchyňskou linku těsně vedle mě. Měl povolenou kravatu a rukávy vyhrnuté až do půli loktů. „Nechceš mi říct o té nehodě při výcviku?“

„Předváděla jsem POGO a praskla hadice.“ Pokrčila jsem rameny. Vytáhla jsem z láhve korkový špunt a do vzduchu se vynesla vůně rašeliny a vřesoviště. „Clemons si dnes zkontroloval moje prověřením a všechno mi řekl.“

„Sakra.“ Kenneth se otočil, a přece jenom si vzal skleničku. Vzhledem k možným dopadům sabotáže mě to ani nepřekvapilo. „Ukázal ti tu zprávu o havárii při startu rakety na Měsíc před dvěma lety?“

„Zmínil se.“ Myrtle se tenkrát vracela z Měsíce a při dokování na Lunettě se záhadně porouchal motor. Nikdo nezemřel, ale k nějakým škodám přece jenom došlo. Nalila jsem si do sklenice překrásnou jantarovou tekutinu. „Řekl mi, abych si od tebe vyžádala kopii. Jak dlouho už to víš?“

Kenneth si ztěžka povzdechl. „Teprve od rána.“

Nalila jsem i jemu. „Musel jsi na ně křičet, aby ti o všem řekli?“

„Ne. Ne... Clemons potřeboval pomoci s omezením škod...“

Někdo v obývacím pokoji vykřikl. „Proboha!“

Ozvaly se další vyděšené výkřiky. Odložila jsem sklenici na linku a rozběhla se tam. Muži stáli v hloučku u příborníku a skláněli se nad Nathanielem.

Ten klečel na zemi, byl zlomený v pase a měl zakrvácenou košili. Na okamžik jsem si myslela, že mu někdo z nich dal pěstí.

Howard Brown ho držel za ramena a Nathaniel zvracel. Z úst mu prýštila jasně rudá krev. Muži stáli kolem jako přimrazení, tváře zkřivené hrůzou. Běžela jsem k nim. Mám základní lékařský výcvik. Cestou jsem popadla kbelík s ledem a jeho obsah jsem vychrstla na koberec.

Kenneth běžel hned za mnou. „Chceš auto, nebo sanitku?“

„Auto. Je to rychlejší.“ Sklouzla jsem na kolena vedle Nathaniela a strčila mu kbelík před ústa přesně v okamžiku, když začal znovu zvracet.

„Sakra, Nicole,“ zvolal někdo nade mnou. „Teď se nestarej o svůj podělanej koberec.“

„Jdi do hajzlu! Doktor může potřebovat vzorek krve ve zvracích.“

Byla jasně červená. Vnitřní krvácení.

ŠEST

PROBÍHAJÍ ZKOUŠKY ZAŘÍZENÍ,
KTERÉ SKENUJE MOŘE

Autor: WALTER RUSSEL
Exkluzivně pro The National Times

BRUSEL, Belgie, 30. března 1963 – Vědci z Mezinárodní kosmické aliance vyvinuli metodu leteckého monitorování jedné z nejdůležitějších činností na Zemi – biologické produktivity jezer a moří. Zařízení sleduje charakteristické parametry množství chlorofylu. Drobné rostlinstvo unášené oceány je životně důležité nejen proto, že slouží jako potrava pro člověka, ale také doplňuje kyslík v atmosféře.

Všechny nemocnice jsou jedna jako druhá cítit vydýchaným vzduchem a dezinfekcí, která jen stěží dokáže zakrýt pach starých obvazů. Seděli jsme s Kennethem na plastových židlích naproti telefonní kabině v čekárně a snažili jsme se nespěchat na šťastně vzlykajícího mladíka, jenž v ní už hodinu obvolával podle seznamu členy své rodiny, aby jim pověděl, že se mu narodila dcera. Nechtěla jsem ho nenávidět, ale opravdu jsem si potřebovala zavolat.

Na druhou stranu jsem si nebyla jistá, jaké zprávy přináším já. Podívala jsem se na nástěnné hodiny: byly dvě odpoledne. Nathaniel byl již pět hodin na operačním sále.

„Bude v pořádku.“ Kenneth mi položil ruku na koleno.

„Já vím.“ Ve skutečnosti jsme si lhali navzájem, protože jsme nemohli ani v nejmenším vědět, jak operace dopadne.